ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

Συνδρομή ἐτησία
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἑλλάδος . . δρ. 7
Ἐξωτερ. . . φρ. 7

Ὁ πληρώνων συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ ἀπαιτῇ ἔντυπον ἀπόδειξιν πληρωμῆς τῆς Διευθύνσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΣΤΡΑΠΗΣ
—ὁδ. Βορέου 13.—

Ἔτος Β'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 1 Δεκεμβρίου 1895. Ἀριθ. 23.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χαρακτὴρ τῶν Ἑβραίων ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτῶν ἀναπτύξει.—Οἱ Μορλάχοι.—Ἡ δύναμις τῆς φανταστίας.—Ἡ ὀξυδερκεια παρὰ τοῖς κωφοῖς.—Τὰ αἴτια τῆς νευροπαθείας τῶν μαθητῶν.—Σκέψεις τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς.—Ὑπολανθάνουσα ζωὴ (συνέχεια καὶ τέλος).—Τὸ πλοῖον τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου.—Ἀπηρχεωμέναι ποιναί.—Ζῶα τινα προλέγοντα τὸν καιρόν.—Στιγμαὶ τέρψεως.—Ποικίλα.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

ΕΝ ΤΗι ΙΣΤΟΡΙΚΗι ΑΥΤΩΝ ΑΝΑΠΤΥΞΕΙ

Ἴσως ἐν οὐδενὶ ἑτέρῳ λαῷ ἡ ἐπιρροὴ τῶν τροπικῶν ὅρων ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ἱστορίας ἐξεδηλώθη οὕτως εὐκρινῶς ὡς ἐν τῷ παγκοσμίῳ ἱστορικῷ προσώπῳ ὅπερ διεδραμάτισαν οἱ Ἑβραῖοι. Ἐκεῖ ὅπου τρία μέρη τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἐγειτνίασαν περισσότερον—παρήχθη ὁ ἱστορικὸς βίος, καὶ ὁ λαὸς ὁ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐγκαταστὰς παρὰ τὴν νοτιοανατολικὴν γωνίαν τῆς Μεσογείου μέχρι σήμερον διαδραματίζει τὸ πρόσωπον τοῦ μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν μεσίτου.

Οἱ Ἀθίγγανοι καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐδωρήθησαν εἰς τὰ ἔθνη ὑπὸ τῶν πρὸ χιλιετηρίδων ἐπισυμβάντων γεγονότων. Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Ἀθιγγάνων ὑπενίσσεται ἡ ἱστορία τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Ἰνδιῶν, ἐδὼ δὲ ἢ ἐκεῖ πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὴν πάτριον αὐτῶν χώραν. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ὁ πλάνης Ἀθίγγανος ἀναμφιβόλως κατὰ τοιοῦτον βαθμὸν ἦν κατὰ τοὺς παναρχαίους χρόνους ὁ διαδότης τοῦ πολιτισμοῦ καθ' οἷον ὁ μέλας Αἰθίοψ ἐχρημάτισε προπάτωρ τοῦ αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ.

Χιλιετηρίδες παρέρχονται, ἀλλ' ὅστις ἐφ' ἅπαξ ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν ὅπως βελτιώσῃ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν τῶν λαῶν, οὗτος ἐγκαταλείπει πάντοτε ἄληστον μνήμην, καὶ οἱ ρακένδυτοι οὗτοι πλάνητες οἱ καταγινόμενοι περὶ τὴν σιδηρουργίαν καὶ τὴν ἀπαγωγὴν τῶν ἵππων ὑπενθυμίζουσιν ἐκείνους τοὺς καιροὺς, ὅτε ὁ ἡμιάγριος κάτοικος τῆς Εὐρώπης εἶχεν ἀνάγκην προσλήψεως πρακτικῶν γνώσεων καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀθιγγάνου.

Ἀθιγγάνους δύναταί τις νὰ ἀπαντήσῃ ἐν ἁπάσαις ταῖς χώραις. Ἐπίσης οἱ Ἑβραῖοι εἶνε κοσμοπολῖται. Οἱ Ἑβραῖοι ὡς πρὸ αὐτῶν οἱ Φοίνικες, παρίστανται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς παγκόσμιοι ἐμπορομεσῖται. Οἱ Ἀθίγγανοι ἦσαν ἐν ταῖς ἀπωτάταις χώραις οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἀναπτυχθέντος πρὸς νότον κοινωνικοῦ βίου: οἱ δὲ Φοίνικες καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν προάγγελοι τῆς ἐξελισσομένης ἱστορίας. Περὶ τῶν πρώτων δὲν διεσώθησαν ἀξιόπιστοι μαρτυρίαι, οἱ δὲ δεύτεροι ἤδη ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ἡ ἡμετέρα ἐποχὴ δὲν γινώσκει τοὺς Φοίνικας, αὕτη γνωρίζει μόνον τοὺς Ἑβραίους, ἀλλ' οἱ Ἑβραῖοι ἐκληρονόμησαν ἁπάσας τὰς ἰδιότητας τῶν Φοινίκων.

Δύο μεγάλαι φυλαὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἱστορίαν— ἡ ἐνδοκαυκασία καὶ ἡ σημητική . . . . Ὁ λαὸς, ὅστις πρόκειται νὰ γείνῃ μεσίτης ὅπως ἀκριβέστερον ἐκπληρώσει τὸ ἔργον τοῦ παγκοσμίου μεσίτου πρέπει νὰ ἀνήκῃ εἰς ἀμφοτέρας τὰς φυλάς. Καὶ πράγματι οὗτος ἀνήκει εἰς ἀμφοτέρας. Ὁ Ἰσαὰκ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ—Ἑβραίου καὶ γυναικὸς ἀρείας κατα-

γωγῆς. Ὁ Ἰσμαὴλ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τῆς Αἰγυπτίας Ἄγαρ. Ἐν τουτῳ ἐμφαίνεται ἡ διαφορὰ τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τῶν Ἀράβων. Οἱ Ἑβραῖοι εἶναι πλησιέστεροι πρὸς τὴν καυκασίαν φυλὴν καὶ τὴν σημητικήν.

Ἡ καυκασία φυλὴ εἶναι φιλελεύθερος, ἡ σημιτικὴ—συντηρητική. Εἶναι ἔφηβος καὶ γέρων, κίνησις καὶ στασιμότης. Ὁ Εὐρωπαῖος ζῇ ἀντικειμενικὸν βίον. ὁ Σημήτης ὑποκειμενικόν, ὡς λέγειόΛάσσεν (Indische Alterthumer) Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος εἶναι ξένος εἰς τὸν Ἄραβα καὶ τὸν Αἰγύπτιον, ἕως οὗ οὗτος δὲν διεγείρει τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ. Ὁ Σημήτης ζῇ μόνον μετὰ τοῦ ἰδίου ἐγώ. Οὗτος δὲν ἐξέρχεται εἰς τὸν περικυκλοῦντα κόσμον, δὲν ἐρευνᾷ αὐτόν, δὲν ἀνιχνεύει ὡς ὁ Εὐρωπαῖος.

Ὁ Ρενὰν(Histoire des lagues Simitiques) παπατρεῖ ὅτι ὁ Σημήτης τῆς Ἀσίας εἶναι ἀνίκανος πρὸς τὸ γελᾶν. Ὁ Βαμπερὺ ἀναφέρει ὅτι οἱ Τουρκμένοι λογίζονται παράπτωμα τὸ νὰ ἐρωτῶσιν: ἡ περιέργεια θεωρεῖται ἐλάττωμα ὑπὸ τῶν ἀνατολικῶν λαῶν. Ἕνεκα τούτου φαίνεται εἰς τὸν Εὐρωπαῖον ὅτι ἡ Ἀνατολὴ κοιμᾶται, ζῇ ράθυμον, ἀκίνητον βίον.

Ὁ Ἑβραῖος εἶναι ἀπόγονος δύο φυλῶν.Οὗτος συνήνωσεν ἐν ἑαυτῷ δύο θεωρίας περὶ τοῦ βίου, τὸν συντηρητικὸν καὶ τὸν φιλελεύθερον. Ἑβραῖοί τινες ἀπηρίθμησαν τὰς λέξεις καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς Πεντατεύχου τοῦ Μωυσέως, πέραν δὲ τούτου δὲν χωροῦσιν. Ὁ Ἑβραῖος ἀναγινώσκει ἐν τῇ Μίσνᾳ τὸ ἀκόλουθον: «ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸ ὑπάρχον ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς, τὸ ὑπάρχον πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου καὶ τὸ ἑπόμενον μετὰ τὴν συντέλειαν αὐτοῦ—δι' αὐτὸν ὠφελιμώτερον θὰ ἦτο νὰ μὴ ἐγεννᾶτο.» Ὁ Ἐκκλησιαστικὸς λέγει: ὅσον πολὺ ζητεῖ τις νὰ κατανοήσῃ ἐπὶ τοσοῦτον θλίβεται, ὅσον πολὺ σκέπτεται ἐπὶ τοσοῦτον στενοχωρεῖται. Ἡ δὲ Βίβλος τοῦ Σιρὰχ λέγει: μὴ σκέφθητι περὶ τοῦ ἀκατανοήτου καὶ μὴ ἐκζήτει τὸ ἀπὸ σοῦ κεκαλυμμένον. Στρέψον τὸν νοῦν σου εἰς τὸ δεδομένον εἰς σέ, διότι δὲν πρέπει νὰ γινώσκῃς τὸ κεκρυμμένον. Πολλοὺς ἤδη παρεπλάνησεν ἡ ἰσχυρὰ των φαντασία, αἱ δὲ παράτολμοι αὐτῶν φανταισμαγορίαι ἀφήρεσαν τὸν νοῦν αὐτῶν.» Τὸ Ταλμοὺδ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκφράζεται. Ἐνταῦθα κεῖται τὸ ἀναχαιτίζον τὴν διάνοιαν ἐν τῇ ὑψηλῇ πτήσει της, ἐνταῦθα ἐκδηλοῦται ἡ ἐπιρροὴ τῶν Σημητῶν τῆς Ἀσίας. Μέχρι σήμερον ἐν τῇ ἑβραϊκῇ γλώσῃ διέμειναν σχεδὸν συνώνυμοι αἱ λέξεις νεωτεριστὴς καὶ ἔξω φρενῶν.

Ἀλλ' οἱ Ἑβραῖοι διεσκορπίσθησαν ἀνὰ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ ἀφήσαντες πολλὰς ἐκ τῶν προτέρων των ἕξεων ἐδέχθησαν νέας. Οὗτοι ἀποδίδοντες τὸν φόρον εἰς τὴν ἀσιατικὴν καταγωγήν των ἔδει νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῶν νέων περικυκλούντων αὐτοὺς στοιχείων. Κατά τι μόνον οἱ Ἑβραῖοι διέμενον συντηρητικοί. Οὗτοι ἔχονται τοῦ ἀρχαίου τρόπου τοῦ ζῆν καὶ ἕνεκα τούτου πιθανῶς διετήρησαν ἀμετάβλητα τὰ προσόντα τῆς φυλῆς των. Ὁ Μποδὲν ἐξετάζων τὴν φυσιολογικὴν ἰδιοφυΐαν τῶν κατοίκων ἐν Ἀλγερίᾳ, παρετήρησεν ὅτι ἐκεῖ «ὡς πανταχοῦ οἱ Ἑβραῖοι ἀποτελοῦσιν ἰδίαν φυλὴν ὅλως διάφορον τῶν περιοίκων.» Οἱ Ἑβραῖοι διασώζουσι καὶ τὴν ἀρχαίαν των γλῶσσαν. Ἡ ἀρχαία των νομοθεσία, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἐβάλδου, ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ἰδεῶν ἐνέπνεε θερμὸν αἴσθημα καὶ παιδικὴν ἀθῶαν εἰλικρίνειαν, εἰς τοὺς πανούργους ὅμως ἐμπόρους τοιοῦτοι νόμοι ἦσαν ἀνεπαρκεῖς. Ἐπεφάνησαν συμπληρώματα. Ἀλλ' ἡ γλῶσσα μεταβαλλομένη κατὰ τὴν γραμματικὴν ἐν τοῖς συμπληρωματικοῖς τούτοις νόμοις διέμεινε μέχρι σήμερον ἀμετάβλητος, μεθ' ὅλην τὴν παρελθοῦσαν χιλιετηρίδα, ἐνῷ τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης ἀπὸ πολλοῦ ἐλησμόνησαν τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν ἐλάλουν οἱ πρόγονοί των πρὸ δύο ἢ τριῶν αἰώνων.

Αἱ γλῶσσαι τῆς Εὐρώπης τελειοποιοῦνται, ἡ Ἑβραϊκὴ γλῶσσα διαμένει ἀμετάβλητος ἐν τῇ μορφῇ της. Διαμένει ἀμετάβλητος διότι εἰς τὸν Ἑβραῖον ἔμπορον εἶνε ἀναπόφευκος γλῶσσα διάφορος ἀπὸ τῶν λοιπῶν πρὸς διατήρησιν τῆς ἰδιοφυΐας τῆς φυλῆς του.Ἀλλ'ὁ Ἑβραῖος μεταχειρίζεται ταύτην τὴν γλῶσσαν σπανίως, Τὸ δὲ ὀλίγιστα μεταχειριζόμενον ὀλίγιστα μεταβάλλεται.

Οὐχὶ σπανίως παραβάλλουσι τοὺς Ἑβραίους—κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς φυσικολογικὰς ἰδιότητας τῆς κράσεως—πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦτο ἐπίσης εἶναι ἱστορικὸν γνώρισμα. Πρὸς νότον καὶ ἀνατολὰς οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες κατὰ πολὺ ὁμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλους ἢ ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἡ περιτομὴ τῶν παίδων καὶ των κορασίων ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἀκριβῶς ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι παρὰ πολλαῖς φυλαῖς ἐκείνων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου αἱ γυναῖκες περισσότερον ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς ἄνδρας καὶ οἱ ἄνδρες πρὸς τὰς γυναῖκας ἢ ὅσον ἀλλαχοῦ ἠδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ ἡ δημόσιος ὑγιεινὴ καὶ ὁ ἐπικρατῶν οἰκογενειακὸς βίος. Αἱ Ἀμαζόνες(*)τῆς συγχρόνου Ἀφρικῆς—ἡ γυναικεία αὕτη φρουρὰ τοῦ μέλανος βασιλέως τῆς

(*) Ἀμαζὼν ἐκ τοῦ αμ=μήτηρ καὶ αζα=μεγάλη

Δαχομέης—εἶνε ἐκδήλωσις τοῦ ἰδίου φυσιολογικοῦ νόμου. Ἀναγινώσκοντες τὰς περιγραφὰς τῶν ἀνὰ τὴν Ἀφρικὴν περιηγησαμένων περὶ τοῦ ὅτι αἱ μὲν γυναῖκες τῶν Νέγρων τὴν αὐτὴν ἐργασίαν ἐκτελοῦσιν, οἵαν παρ' ἡμῖν ὁ ἀνήρ, οἱ δὲ ἄρρενες ἀπ' ἐναντίας ἐνασχολοῦνται εἰς γυναικεῖα ἔργα, δὲν εὑρίσκομεν τὴν αὐτὴν ἀλλαγὴν τῶν προσώπων οἵαν παρετήρησεν ὁ περιηγητὴς Γάλκης ἐν ταῖς στέππαις τῶν Τουρκμαίνων, ὅπου αἱ χεῖρες τῶν ἀνδρῶν ὁμοιάζουσι κατὰ τὴν ἀβρότητα πολλάκις πρὸς τὰς τῶν ἡμετέρων γυναικῶν,αἱ δὲγυναικεῖαι χεῖρες κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μυόνων καὶ τὴν σκληρότητα τοῦ δέρματος πρὸς τὰς τῶν ἡμετέρων ἐργατῶν. Ἂς ἀναφέρωμεν περὶ τῆς ἐκπλήξεως τοῦ Ἄγγλου λόρδου Σμὶθ, ὅστις περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐπισκεφθεὶς τὴν Μιτυλήνην παρετήρησεν ὅτι ἐκεῖ αἱ γυναῖκες ἐργάζονται ὡς οἱ ἄνδρες, οἱ δὲ ἄνδρες διάγουσιν ὡς αἱ γυναῖκες. Ἅπαν τοῦτο εἶναι ἴχνος τῆς ἀρχαιότητος, ἴχνος ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ὅτε ἐν τῇ ἐλάχιστον ἀναπτυχθείσῃ κοινωνίᾳ μόνον τὰ γεννητικὰ μόρια ὥριζον τὴν διαφορὰν τῶν γενῶν, ὅτε μόνον κατὰ τὲν ἀκμὴν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ βίου διεκρίνοντο οἱ ἄνδρες ἀπὸ τῶν γυναικῶν, ἐν δὲ τῇ ποιδικῇ καὶ τῇ γεροντικῇ ἡλικίᾳ ὁ ἄνθρωπος παρίστα μέσην τινὰ ὕπαρξιν ὡς ἡ Φελλάχα ἐν Αἰγύπτῳ, ἥτις μετὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της ἀρχίζει κατὰ τὸ πρόσωπον νὰ ὁμιάζῃ πρὸς τὸν ἄνδρα.

Ἑβραϊκός τις μῦθος ἀναφέρει ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ἦν ἑρμαφρόδιτος καὶ ὅτι μόνον βαθμιαίως ἡ γυνὴ ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τοῦ ἀνδρός. Ὁ μῦθος οὗτος εἶναι περίεργος ἕνεκα τῆς ἀλληγορίας του. Ἐν τῇ παιδικῇ καταστάσει τῆς κοινωνίας ἀμφότερα τὰ γένη περισσότερον ὡμοίαζον πρὸς ἄλληλα κατὰ τὰς φυσιολογικάς των ἰδιότητας ἢ ὅσον σήμερον ὁμοιάζουσιν.

Ἰδοὺ ποῦ εὑρίσκεται ἡ πηγὴ τῆς γυναικείας φύσεως τῆς Ἑβραϊκῆς φυλῆς. Ὁ Ἑβραῖος διατηρῶν ἐν ἑαυτῷ τὴν ἰδιοφυΐαν τῆς φυλῆς του ἐν ἀμεταβλήτῳ μορφῇ διέμενεν ἕνεκα τούτου θηλυδρίας κατὰ τὴν φύσιν του.

Ἡ διάνοια τοῦ Ἑβραίου εἶναι λίαν εὐκίνητος πρὸς τὴν συστηματικὴν λογικὴν ἐξαγωγὴν τῶν συμπερασμάτων. Οὗτος ἐξάγει συμπέρασμα ταχέως μὴ παρατηρῶν πολὺ τὰς μεσαζούσας προτάσεις. Τὸ φιλοσοφεῖν εἶναι ἀνέφικτον εἰς τὸν Ἑβραῖον, ἀλλ' ἀντὶ τούτου οὗτος ταχύτερον παντὸς ἑτέρου συλλαμβάνει τὴν πρακτικὴν οὐσίαν τῶν ἀντικειμένων. Ἡ ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ γλώσσῃ ἔλλειψις ἐκείνων τῶν φωνηέντων ἅτινα δίδουδιν εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας βαρύτητα καὶ λειότητα εὐκολύνει τὸν Ἑβραῖον νὰ ὁμιλῇ λίαν ταχέως καὶτοῦτο περισσότερον διότι ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ γλώσσῃ οὔτε σύνδεσμοι οὔτε προθέσεις ὑπάρχουσιν. Ὁ Ἑβραῖος ἀγαπᾷ τὴν ἀλληγορίαν, τὴν παραβολήν. Ὁ Ἑβραῖος ταχύτερον θὰ παρέστηνε τὴν εἰκόνα πράγματός τινος ἀντὶ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τούτου. Ὅτε ὁ Ἑβραῖος ἦλθεν εἰς συνάφειαν πρὸς τὰς ἐπιστήμας τῶν Χαλδαίων ἔπρεπε πρότερον νὰ δανεισθῇ παρ' αὐτῶν τοὺς συνδέσμους κτλ. ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ σειρὰ νὰ σπουδάσῃ τὸν Ἀριστοτέλην, οὗτος πρότερον ἐδανείσθη παρὰ τῶν Ἀράβων τὰς μορφὰς τῆς συντάξεως, ὅπως ἐννοήσῃ τὰς λεπτότητας τῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Ἑβραῖος εἶναι κραύγασος καὶ φιλόνεικος. Οὗτος ἀγαπᾷ νὰ φωνάζῃ. Ἐν τῇ γλώσσῃ του—πλῆθος ὀξέων οὐρανισκοφώνων. Ἀφ' ὅτου οἱ Ἑβραῖοι ἔλαβον εἰς τὰς χεῖράς των μέρος τοῦ αὐστριακοῦ καὶ γαλλικοῦ τύπου, ἡ πολιτικὴ πάλη μετετράπη εἰς ἐπιθέσεις προσώπων, διότι ὁ Ἑβραῖος θέτων ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ τὸ ἴδιον ἐγὼ καὶ ἐν τῇ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του ἐπιθέσει ἔχει ὑπ' ὄψιν πρὸ παντὸς ἑτέρου τὸ ἄτομόν του. Ὁ Ἑβραῖος εἶναι καυχηματίας καὶ στέργει νὰ ἐπιδεικνύεται. Τὸ ἐ γ ὼ ἐν τῇ ἑβραϊκῇ γλώσσῃ ἔχει δύο λέξεις, τὸ δὲ ἡ μ ε ῖ ς τριπλῶς δύναται νὰ ἐκφρασθῇ. Ἡ ἔννοια φ ω ν ά ζ ε ι ν ἐν τῇ ἑβραϊκῇ γλώσσῃ ἐκφράζεται δι' εἴκοσι διαφόρων λέξεων. Οἱ φωνασκοῦννες καταλαμβάνονται ὑπ' ὀργῆς—προς δήλωσιν ταύτης τῆς ἐννοίας παρὰ τῷ Ἑβραίῳ ἀπαντῶσι δεκαπέντε λέξεις. Ἐν καιρῷ θυμοῦ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κραυγῶν ὁ ἄνθρωπος δὲν παρατηρεῖ τίνος ἀντικειμένου ἅπτεται, δὲν προσέχει ὅ,τι συντρίβει: ὁ Ἑβραῖος πρὸς δήλωσιν τῆς ἐννοίας κ ι ν ε ῖ ν μεταχειρίζεται κατὰ βούλησιν ἕνδεκα διαφόρους λέξεις καὶπρὸς ἔκφρασιν τοῦσ υ ν τ ρ ί β ε ι ν—τριάκοντα διαφόρους λέξεις. Ἀπάσας ταύτας τὰς ἰδιότητας χαρακτῆρος καὶ τῆς γλώσσης τῶν Ἑβραίων εὕρομεν μνημονευομένας ἐν συγγράμματι Ἑβραίου τὸν ὁποῖον ἕνεκα τοῦ κύρους του ἀδύνατον νὰ ὑποπτεύσῃ τις ἐπὶ καταφορᾷ κατὰ τῶν ὁμοεθνῶν του, ἀπ' ἐναντίας οὗτος ὡς ἐγωιστὴς ἀντιπρώσωπος τῆς ἐγωιστικῆς ἑβραϊκῆς φυλῆς περιπίπτει εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον.

Ἐὰν εἶναι δυνατὸν συμφώνως πρὸς τὰς μνημονευθείσας ἰδιότητας νὰ σύρωμεν παράλληλον γραμμὴν μεταξὺ τοῦ Ἑβραίου καὶ τῆς γυναικὸς πρέπει νὰ παραβάλλωμεν τὸν Ἑβραῖον μόνον πρὸς γυναῖκα φιλεριστικοῦ καὶ ἀνησύχου χαρακτῆρος.

Ὁ Ἑβραῖος ἀγαπᾷ τὰς ὑπερβολὰς· οὗτος παραφέρεται, περιπίπτει εἰς πάθος. Παρ' αὐτῷ

ἡ καρδία πάντοτε εἶναι ὑπερτέρα τῆς διανοίας. Ὁ Ἑβραῖος θέλων νὰ παραστήσῃ ὅτι τὸν Σολομῶντα κατὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασίν του ἐνεκομίαζον, λέγει ὅτι ἐκ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ λαοῦ κατὰ τὴν στέψιν τοῦ βασιλέως ἡ γῆ ἐσείετο Ὁ Ἑβραϊκὸς λαὸς δύναται νὰ ἐξυψώσῃ τὸν ἐκλεκτόν του μέχρις οὐρανοῦ ἀλλ' αὔριον εἶναι ἱκανὸς νὰ τὸν πατήσῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του. Αἱ μεταβάσεις παρ' αὐτῷ εἶναι ταχεῖαι ὡς καὶ αἱ κινήσεις. Ἐκ τῶν Γερμανῶν συγγραφέων ὁ Ἑβραῖος καταθέλγεται ὑπὸ τοῦ Σχιλέρου. Ὁ Γκέτε δι' αὐτὸν εἶναι ψυχοὸς καὶ ξηρός. Ἕνεκα τούτου ὁ Γέτε ἐθεώρει τὴν γλῶσσαν τῶν Ἑβραίων λίαν παθητικήν. Ἀλλ' ὁ Ἑβραῖος μένει ξένος πρὸς τὰ ἰνδάλματα τῆς φαντασίας τοῦ Σχιλέρου, ὁ γερμανὸς λυρικὸς καταθέλγει αὐτὸν διὰ τῆς θερμότητος τοῦ αἰσθήματος, οὐχὶ δὲ διὰ τῆς περιπαθοῦς φαντασίας. Κατὰ τὴν φύσιν τῆς διανοίας ὁ Ἑβραῖος ὁμοιάζει περισσότερον πρὸς τὸν Γάλλον ἢ πρὸς τὸν Γερμανόν, καίτοι μεταξὺ τοῦ Ἑβραίου καὶ τοῦ Γερμανοῦ ἐπὶ τοσοῦτον στενὸς σύνδεσμος ὑπάρχει ὥστε ἀκόμη ἐν Γαλλίᾳ ἔνθα οἱ Ἑβραῖοι μετηνάστευσαν ἐνωρίτερον ἢ ἐν Γερμανίᾳ, πολλοὶ Ἑβραῖοι τὴν σήμερον ὁμιλοῦσι τὴν γερμανικὴν οὐχὶ δὲ τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, καὶ ὅτε κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος πρὸ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως οἱ Ἑβραῖοι ἀπεδιώχθησαν ἐκ πασῶν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας, διεσώθησαν μόνον ἐν ταῖς ἡμιγερμανικαῖς χώραις Ἀλσατίᾳ καὶ Λωραίνῃ.

Ὁ Ἑβραῖος εἶναι κλαψιάρης περισσότερον ἢ ὁ ἀνὴρ ἐκ τῆς καυκασίας φυλῆς Ἡ βίβλος Μίσνα παραβάλλει τοὺς Ἑβραίους προφήτας πρὸς τὰς γυναῖκας, ἀλλ' οἱ προφῆται παρίστανται μόνον ὡς οἱ ἐκλεκτοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ, ὁ δὲ προφήτης Ἱερεμίας μετὰ τῶν δακρύων του μετατρεπομένων εἰς ἀπειλὰς καὶ τῆς ὁρμητικῆς ὀργῆς του ἀπολληγούσης εἰς τρυφερὰν θλῖψιν παρίστησι τὸ πρόσωπον τῶν προφητῶν. Ὁ Ρενὰν δὲν ἀναγνωρίζει παρὰ τοῖς Σημήταις τὴν εὐκολίαν εἰς τὸ γελᾶν, ἀλλ' ὁ Ἑβραῖος ὡς πρὸς τὸ γελᾶν παντάπασι δὲν εἶναι Σημήτης. Παρ' αὐτῷ ἡ μετάβασις ἀπὸ τῶν δακρύων εἰς τὸν γέλωτα δὲν εἶναι δυσχερής. Οἱ Ἑβραῖοι εἶναι λαὸς εὔθυμος. Ὁ ἀστεϊσμὸς καὶ ἡ εἰρωνία εἶναι κατὰ τὸ πνεῦμα των. Οὗτοι στέργουσι νὰ γελῶσιν. Αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου Πατριάρχου χρησιμεύει ὡς ἀπόδειξις ταύτης τῆς ἰδιότητος αὐτῶν. Ἡ προβεβηκυῖα Σάρα ἔμαθε παρὰ τοῦ ἀγγέλου ὅτι τέξεται υἱόν. Αὕτη ἐγέλασεν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τούτου τοῦ γέλωτος ἐκάλεσε τὸν υἱόν της Ἰσαάκ. (Ἰσχὰκ ἑβραϊστὶ σημ. γελᾶν, γέλως). Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ ραββῖνοι τινὲς προέτεινον ὅπως τοῦ λοιποῦ τὸ μειδίαμα μὴ ἐπιφαίνηται ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἀλλ' εἰς μάτην.

Παρὰ τοῖς Σημήταις δὲν παρατηρεῖ τις περιέργειαν λέγει ὁ Ρενάν. Αἱ παρατηρήσεις ἄλλων περιηγητῶν ἀναφέρουσιν ἄλλως. Δὲν ἀπαντᾷ παρ' αὐτοῖς τὸ πνεῦμα τῆς ἐρεύνης, ἡ φιλομάθεια ἀλλ' ἡ περιέργεια ἀκμάζει Ὁ Ἑβραῖος εἶναι κατ' ἐξοχὴν περίεργος μέχρι προπετείας. Πῶς; πόθεν; διατί; παρ' αὐτῷ ἀπαντῶσι κατὰ τὸ πρῶτον βῆμα, καὶ ἐὰν οὗτος δὲν περιεστρέφετο περὶ ταῦτα τὰ ζητήματα ἀποκλειστικῶς ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς θεολογίας καὶ τῆς ἀβαθοῦς πρακτικῆς ἐνεργείας θὰ ἠδύνατο μακρὰν νὰ χωρήσῃ.

Ὁ Ἑβραῖος ἀγαπᾷ νὰ στολίζεται. Καὶ ἡ νομοθεσία ὑπαγορεύει αὐτῷ νὰ τρέφηται λιτότερον ἀλλὰ νὰ ἐνδύηται μεγαλοπρεπῶς. Ἀλλ' ὁ Ἑβραῖος πολλάκις ἐνδύεται ποζυτελέστερον ἢ ὅσον ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ αἱ δυνάμεις του. Τηρῶν τὴν περὶ καθαριότητος βλέψιν τῶν ἀνατολικῶν λαῶν—τοὐλάχιστον ἐκεῖ ὅπου κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν δὲν μετεμορφώθη εἰς εὐρωπαῖον—δηλαδὴ μὴ ὢν ἀκόμη τελείως καθαρὸς τὸ σῶμα ὁ Ἑβραῖος ἀγαπᾷ νὰ φέρῃ μεταξωτὰ νέα ἐνδύματα, χρυσὸν, ἄργυρον κτλ. Οὗτος πολλάκις λιτότατα τρέφεται, ἀλλὰ τὸ Σάββατον ἐξέρχεται εἰς περίπατον φέρων μηλωτὴν καὶ μεταξωτὸν ἀντερί. Ἡ φιλοκοσμία τῶν γυναικῶν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἑβραίοις πάντων τῶν χρόνων καὶ πασῶν τῶν χωρῶν. Ἤδη παρὰ τῷ προφήτῃ Ἡσαΐᾳ ἀπαντῶμεν τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν μεταξωτῶν καὶ ἑτέρων ἀντικειμένων τοῦ καλλοπισμοῦ. Ἐν Ἱσπανίᾳ πανδήμως ἐξανέστησαν κατὰ τῶν Ἑβραίων διὰ τὸν πολυτέλειαν τῶν ἐνδυμάτων των.

Παραβάλλοντες φυσιολογικῶς τὸν Ἑβραῖον πρὸς τὴν γυναῖκα βλέπομεν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἐκπλήττουσιν ἡμᾶς διὰ τῆς πρωίμου ἀναπτύξεως τῶν πνευματικῶν των δυνάμεων. Τὸ αὐτὸ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τῆς πρωίμου αὐξήσεως τοῦ σώματός των. Εἶτα παρὰ τοῖς Ἑβραίοις δὲν ἀπαντᾷ βαρυφωνία, ἀλλὰ βαρύτονοι ὑπάρχουσι πολλοί. Οἱ Ἑβραῖοι ἔχουσι τὴν κρᾶσιν τοῦ σώματος ἀσθενῆ, θηλυπρεπῆ καὶ περιπίπτουσιν ἀκριβῶς εἰς ἐκείνας τὰς ἐπιδημικὰς ἀσθενείας, αἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θερίζουσι τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία. Τοιουτοτρόπως ἡ χολέρα ἥτις κατ' ἐξοχὴν καταβάλλει τοὺς ἀσθενεῖς ὀργανισμοὺς τῶν παιδίων καὶ τῶν γυναικῶν προξενεῖ μεταξὺ τῶν Ἑβραίων ἐρημώσεις ἀκόμη καὶ ὅτε ὁ γειτνιάζων μὴ Ἑβραϊκὸς πληθυσμὸς οὐδόλως πάσχει ἐξ αὐτῆς. (ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΜΟΡΛΑΧΟΙ

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

«Ἰδοὺ λαὸς ἰδανικὸς διὰ τὴν ἀγαθωσύνην του, διὰ τὴν γενναιότητά του. Πνέω τὴν αὖραν τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, αὖραν ἀθωότητος καὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ποιήσεως . . . εὑρίσκομαι εἰς τὴν πατρίδα τῶν Μορλάχων».

Ταῦτα λέγει ὁ ἀγαθὸς Νοδιέρος, ὅστις ἐξέτασε τὸν λαὸν τοῦτον ἐπιτοπίως καὶ ηὐλόγησε τὸ ὄνομά του.

Ὡραῖοι ἄνθρωποι εἶνε οἱ Μορλάχοι· ἔχουσι τὸ ἀνάστημα μέτριον, τοὺς χαρακτῆρας νευρώσεις, ἀνδρικοὺς, κομψοτάτους, ἡ κόμη των κεκομμένη κατὰ τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς, συμπτύσσεται ὄπισθεν διὰ μαύρης ταινίας εἰς βόστρυχον μακρὸν, ἐφ' οὗ κοέμανται τολύπαι πετάλεια χρυσᾶ, φυλακτήρια. Τὸ μέτωπον ὑψηλὸν, προτεταμένον, γλαυκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ χρῶμα, καὶ λευκόφαιον καὶ καστανόν, τὸ βλέμμα ἱεράκειον, διακρίνον ὅ,τι ἡμεῖς μόλις βλέπομεν, λευκότατοι οἱ ὀδόντες, ρόδινα τὰ χείλη, καὶ οἱ μύστακες πυκνοὶ καὶ μακρότατοι, λευκὴ ἀλλ' ἡλιοκαὴς ἡ ἐπιδερμίς. Οἱ παῖδες προβαίνουσιν ἡμίγυμνοι, ὁλόγυμνοι ἐνίοτε, καὶ ἀνδριζόμενοι προτάττουσιν ἀτημελῶς εἰς τὰ κυνικὰ καύματα τὸ μὲν στῆθος γυμνὸν, τὴν δὲ κεφαλὴν ἀσκεπῆ. Ἡ ἀκοή των εἶνε ὀξεῖα, ἡ φωνὴ κραταιὰ καὶ μελωδική· ὡς ἔλαφοι καταβαίνοντες ἀπὸ τὸ βουνὸν, συνδιαλέγονται μακρόθεν ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν βράχων, καὶ ἐάν τις ἡμῶν τύχῃ ἐν μέσῳ δὲν ἀκούει ἢ φωνὰς ἀδιακρίτους. Γυμνόποδες, ταχεῖς, μὲ βῆμα ἀσφαλὲς καὶ ἀκάματον, πετῶσιν εἰς τὰς τάφρους, κολλῶνται εἰς τοὺς κρημνοὺς, πηδῶσιν ἀπὸ τὰ βάραθρα, καὶ ὅταν ὁ ἥλιος φλέγῃ τοὺς βράχους, καὶ ὅταν ὁ βορρᾶς κρυσταλλώνῃ τὸ ἔδαφος, ὁδοιποροῦσιν ἀσφαλεῖς, ἀνεμπόδιστοι, φέροντες ἀπίστευτα βάρη εἰς τοὺς ὤμους. Ὀρθοὶ ὡς ἡ κυπάρισσος, εὔστροφοι ὡς ἡ ἔλαφος, καὶ γέροντες δὲν κυρτόνουσι τὸ ἀνάστημα, δὲν νεύουσι κάτω τὸ μέτωπον, σπανιότατα φέρουσι ράβδον, οὐδέποτε διοπτῆρας. Γέρων ὑπερχρονίζων ὁλόκληρον αἰῶνα δὲν εἶνε φαινόμενον ἄξιον θαυμασμοῦ, εἶνε προσὸν σύνηθες τοῦ χαλκίνου ὀργανισμοῦ των, τῆς ἀσκητικῆς περὶ τὸ τρέφεσθαι ἐγκρατείας των. Αἱ ἀσθένειαι εἶνε σπάνιαι ἀλλὰ ποικίλαι, ἓν δὲ ἔχουσι κατὰ τούτων φάρμακον, τὴν φύσιν· δὲν κράζουσιν ἰατρὸν διότι, ἀφοῦ πρέπει νὰ πληρωθῇ, φοβοῦνται μὴ πάθωσι διπλῆν τὴν ζημίαν.

Ἡ ἰατρικὴ εἶνε εἴς τινας οἰκογενείας κληρονομική, τουτέστιν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν, αἱ δὲ θεραπεῖαι συνεχῶς ἐπιτυχεῖς. Κύριος οἶδεν ὁποῖα ἄγνωστα καὶ κραταιὰ φάρμακα ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ εἰς τὰς ἔτι παρθένους πεδιάδας τοῦ ὡραίου ἐκείνου τόπου!

Δὲν ὑπάρχει ἴσως ἔθνος φιλοξενώτερον τῶν Μορλάχων. Πᾶς ὁδοιπόρος δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν πρῶτον οἶκον· ὁ πλούσιος ψήνει προθύμως τὸν καλλίτερον μόσχον, ὁ πτωχὸς σφάζει ὄρνιθα ἢ προσφέρει γάλα καὶ μελίκηρον. Κατ' ἀρχαῖόν τινα νόμον καίεται ὁ οἶκος ὅστις δὲν ἠνοίχθη εἰς ξένον, εἴτε φίλον εἴτε ἐχθρόν. Καὶ ὁ ὑποστὰς τὴν μεγαλειτέραν τῶν ὕβρεων, καὶ ὁ ὁμώσας ἐκδίκησιν, μαλάσσεται καὶ ἀφοπλίζεται ἐὰν ὁ ἐχθρός του ζητήσῃ φιλοξενίαν εἰς τὸν οἶκόν του. Ὁ χαιρετισμός των εἶνε «δόξα τῷ Ἰησοῦ» «δόξα αἰωνία!» καὶ ἀποτείνεται εἰς πάντα ἄνθρωπον, εἰς πάντα τόπον, ἀσπάζεται δὲ μετὰ τοῦτον ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα καὶ ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα· ὁ ἀσπασμὸς δὲν εἶνε παρ' αὐτοῖς πονηρός, διότι δὲν ἐξευγενίσθησαν διὰ τοῦ πολιτισμοῦ.

Οἱ οἶκοι τῶν Μορλάχων, ἐὰν πρέπῃ νὰ ὀνομάζωνται οἶκοι, εἶνε εὐτελέστατοι, οὐδὲν ἔχοντες χώρισμα, ὥστε ὁ μόνος αὐτῶν κοιτὼν εἶνε αἴθουσα, θάλαμος ὕπνου, δειπνητήριον, ἀποθήκη, καὶ πολλάκις καὶ ἀχυρὼν, ἔνθα διανυκτερεύουσι καὶ χοῖροι. Ἐκεῖ ζῶσιν οἱ πλούσιοι τῶν δὲ πτωχῶν οἱ κατοικίαι εἶνε καλύβαι, ὧν καπνοδόχος καὶ παράθυρα εἶνε ἡ θύρα. Ρίπτουσιν εἰς γωνίαν τινὰ ὀλίγον ἄχυρον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ δέρμα τράγου, ἰδοὺ αἱ κλίναι των. Ἡ τράπεζά των λιτή. Εἶνε δὲ πενίαν ἐγκρατεῖς, ἀλλ' ἡ λαιμαργία, ἀπὸ πολλοῦ καὶ ἐξ ἀνάγκης δεδαμασμένη, διαρρηγνύεται, οὕτως εἰπεῖν, ἐὰν τύχῃ περίστασις, καὶ ὁ Μορλάχος τότε, παραδιδόμενος εἰς τὴν ἀκρασίαν, καταχρᾶται τῆς εὐπορίας, ἀλλ' ὅταν τὴν ἐξαντλήσῃ ἐπανέρχεται εἰς τὴν πρώτην δίαιταν, καὶ ζῇ μὲ τοσαύτην ἐγκράτειαν, ὅσον οὐδεὶς λαὸς εἰς τὴν Εὐρώπην. Δὲν νωρίζουσι τὸν μέσον ὅρον, καὶ κατὰ τοῦτο μόνον μιμοῦνται τὸν πολιτισμόν.

Ἐὰν φθάσωσιν εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν προτιμῶσι τὸν θάνατον μᾶλλον, ἢ τὴν ἐλεημοσύνην. Ὁτάκις δέ τις, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε σπανιώτατον, ἀναγκασθῇ νὰ τείνῃ δίσκον ἐπαίτου, ζητεῖ τὸ ἔλεος οὐχὶ διὰ τοῦ δίσκου, ἀλλὰ διὰ τῆς ὄψεως τῆς ἰσχνῆς, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θνησκόντων. Ὁ ἐλεῶν αὐτὸν δύναται νὰ τὸν προστάξῃ εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον· αἰσθάνεται ὁ λαὸς ἐκεῖνος ἐγκάρδιον τὴν εὐγνωμοσύνην, ἀλλὰ θαρρεῖ ὅτι ἐξευτελίζεται ἐὰν προσπαθήσῃ νὰ τὴν φανερώσῃ. Τὸ εὐχαριστῶ σπανιότατα προφέρεται, καὶ ὁ εὐεργετήσας ἐὰν τὸ ἀκούσῃ λέγει ἀποτόμως εἰς τὸν εὐεργετηθέντα «εὐχαρίστησον τὸν Θεόν».

Ἀγαπῶσι κατὰ κόρον, ὡς οἱ ἕλληνες, τὸν μόσχον τὸν ψητὸν, τὸν ψήνουσι μεταξὺ δύο πυρῶν· ὅταν εἶνε κριὸς, τὰ πυρὰ τίθενται μακρὰν καὶ τὰ πλησιάζουσι βαθμηδὸν ἕως οὗ ψηθῇ ἐντελῶς. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας εἶνε παντοδύναμος, καὶ, ἄρχων τῆς τραπέζης, διανέμει τὰ ἐδέσματα καὶ τὰ ποτά. Ἡ ἐξουσία του εἰς τὴν τράπεζαν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ εἶνε σεβαστὴ καὶ ἀδιαφιλονείκητος, αὐτὸς μόνος ἔχει θέλησιν ἰδίαν, πάντες οἱ λοιποὶ ὑποτάσσονται εἰς τὴν θέλησίν του. Ὁ Γηραιότερος, τοὐτέστιν ὁ πατὴρ, δὲν εἶνε πάντοτε ἀρχηγός· ὅταν ἰδῇ ἑαυτὸν ἀνίκανον, ὀνομάζει ἄλλον, μεταδίδων αὐτῷ πλήρη τὴν ἐξουσίαν του.

Ἐὰν πολλαπλασιαζομένης τῆς οἰκίας, διανέμωνται τὰ μέλη εἰς οἴκους, τὰ κτήματα καλλιεργοῦνται ἐν κοινῷ, καὶ οἱ καρποὶ μοιράζονται κατὰ λόγον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν.

Ἂν ὁ γέρων, ὁ μὴ παραιτηθεὶς τῆς ἐξουσίας, ἀποθάνῃ, γίνεται ἐκλογὴ τοῦ διαδόχου.

Τὰ παίγματά των εἶνε τὰ αὐτὰ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων, τὸ στάδιον, τὸ πήδημα, ὁ δίσκος, ἡ πάλη. Πολλάκις οἱ σταδιοδρόμοι, ἔφιπποι τρέχοντες ἀπὸ ρυτῆρος, πυροβολοῦσι, καὶ σπανίως ἀποτυγχάνουσι νομίσματος, ἢ λίθου ριπτομένου εἰς τὸν ἀέρα. Πολλάκις τρέχοντες δράττουσιν ἀπὸ τὴν γῆν φιάλην οἴνου, τὴν ἐκκενοῦσι, καὶ τὴν ἀποθέτουσιν εἰς τὴν πρώτην θέσιν πάντοτε σπεύδοντες διὰ τοῦ αὐτοῦ τάχους. Τὸ πολυτιμώτερον κτῆμά των εἶνε ἡ ἀνδρία, καὶ ἡ δόξα τῶν ἡρώων ἀποθανατίζεται διὰ τῶν ἀσμάτων. Ἔχουσι καὶ αὐτοὶ τὸν Μάρκον των, τὸν Μάρκον Κραλλιεβέτα, σύμβολον τῆς φυλῆς των, πρότυπον τοῦ ἐθνικοῦ ἡρωϊσμοῦ των. Ἔζησε κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα, καὶ δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ κοιμᾶται ἐπὶ τῆς σπάθης του. Θέλει ἐξυπνήσει ὅταν ὁ δάκτυλος τοῦ ὑψίστου σπάσῃ τὴν σπάθην ταύτην ἀπὸ τῆς θήκης της· ὁ Μάρκος τότε θέλει ἀναστηθῇ, ἀναζωογωνουμένου τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματός των.

Θωμᾶς τις Τόπτσεβιτς πρό τινων ἐτῶν ὑπεράσπισε τὸν οἶκον αὐτοῦ κατὰ συμμορίας ἑξήκοντα Μοντενεγρίνων, καὶ φονεύσας τρεῖς, καὶ πληγώσας πολλοὺς ἔτοεψε τοὺς λοιπούς εἰς φυγὴν τῇ συνδρομῇ δύο μόνον γυναικῶν.

Ἡ μουσική των εἶνε μονότονος καὶ ἀγρία. Παίζουσι τὸ ἀσκαύλιον καὶ μονόχορδον λύραν καλουμένην Γούζλαν, χορεύοντες ἀγροῖκόν τινα, ἀλλ' οὐχὶ ἄχαριν χορόν. Οἱ ποιμένες μεταχειρίζονται τὸν κάλαμον τοῦ Πανὸς κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. Ἀπὸ τὸν φλοιὸν τῆς μελίας κατασκευάζουτι τὸ ἔαρ εἶδός τι σάλπιγγος ἥτις ἐκπέμπει παρκδόξους τόνους, καὶ χρησιμεύει ὡς σύνθημα τῶν εἰς τοὺς βράχους ἐσκορπισμένων.

Τέρπονται καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὰ ἄσματα, ταῦτα δὲ εἶνε ἐρωτικά, γελοῖα, πρὸ πάντων δὲ ἡρωϊκά. Φρίσσουσιν ἀκούοντες ἐν κύκλῳ τὸν ψάλλοντα, ἢ γελῶσιν ἢ δακρύουσι· προοιμιάζονται οἱ ᾄδοντες δι' ἑνὸς ὤχ! ὅπερ δὲν λείπει ἀπὸ την ἀρχὴν ἑκάστου στίχου, καὶ οἱ τόνοι εἶνε μονότονοι, πλησιάζοντες εἰς τοὺς τόνους τῆς ἀνατολικῆς μουσικῆς, τῆς αἰγυπτίας μάλιστα.

Διατηροῦντες μὲ θρησκευτικὸν σέβας τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν ἐλέγχουσιν ὡς ἄθρησκον τὸν θέλοντα νὰ μεταλλάξῃ αὐτήν. Ὅτε οἱ Μορλάχοι ἦσαν ὑποτελεῖς τῆς ἐνετικῆς δημοκρατίας, ἠθέλησάν τινες νὰ ἐνδυθῶσιν ἰταλιστί· οἱ Μορλάχοι ἀπεύθυνον εἰς τὸν Δόγην ἀναφορὰν συντεταγμένην διὰ πτωχοπροδρομικῶν στίχων, τοὐτέστι δι' ἑκκαιδεκασυλλάβων.

Ἡ ἐνδυμασία εἶνε ἁπλῆ. Αἱ γυναῖκες φέρουσιν ὑποκάμισσα κεντημένα ὡς τὰ τῶν ἑλληνίδων τῶν κατοικουσῶν τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Μεγαρίδος.

Ἡ πολυτέλειά των συνίσταται εἰς τὸν εὐπρεπισμὸν τῆς κόμης, ὅστις εἶνε ποικίλος καὶ εἰκονικός. Ἡ κόμη ἀλείφεται ἢ δι' ἐλαίου ἢ διὰ βουτύρου χλωροῦ, καὶ τώρα μὲν καταβαίνει λυτὴ εἰς τὸ στῆθος καὶ τοὺς ὤμους, τώρα δὲ εἰς βοστρύχους, ἐφ' ὧν κρέμονται νομίσματα, ἢ πετάλεια χρυσᾶ, καὶ ἄλλοτε κομψῶς καὶ πολυτρόπως στρέφεται περὶ τὸ μέτωπον· ἁπλουστέρα ἔτι εἶνε τῶν ἀνδρῶν ἡ ἐνδυμασία, ἥτις παρομοιάζει πολὺ μὲ τὴν Γκεγκικὴν καὶ μὲ τὴν Οὐγγρικήν.

Ὁ ὁπλισμός των εἶνε ἀπαράλλακτος ὡς ὁ ἀλβανικός. Φέρουσιν ὅπλον μακρόν, δύο πυριτοθήκας μικρὰς εἰς τὴν μέσην μὲ δύο πιστόλια καὶ ἓν γιαταγάνι. Ποτὲ δὲν ἀποχωρίζονται ἀπὸ τὰ ὅπλα των, γυμνοὶ ἐνδυμάτων, ἀλλ' ἔνοπλοι καὶ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας.

Καθὼς εἶνε ἁπλοῖ κατὰ τὴν τροφὴν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν, οὕτως εἶνε καὶ κατὰ τὰ ἤθη καὶ τὸ πνεῦμα. Περίεργοι, ἐρευνῶσι περὶ παντὸς, καὶ δὲν εὐχαριστοῦνται ἀπὸ ἀπάντησιν πλαγίαν. Ἡ γλῶσσά των ἀνθηρὰ καὶ λακωνική. Ἔχουσι τὸ πνεῦμα ὀξὺ, τὴν φαντασίαν ζωηρὰν, τὸ μνημονικὸν ἀξιοθαύμαστον. Φύσει ἐλεήμονες ἀγαπῶσι μετὰ σταθερότητος. Ἀγράμματοι, ἀλλ' ἐν τῇ μέθῃ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ αὐτοσχεδιάζουσιν ἄσματα, καὶ ἐπαναλαμβάνουσιν ᾠδὰς ἡρωϊκὰς, καὶ συναξάρια ἁγίων. Μηχανικοὶ ἄνευ προτύπων, βιομήχανοι χωρὶς μέσων, μανθάνουσιν εὐκόλως, καὶ ἐπιτυγχάνουσι καθ' ὅλα. Ἀποστρέφονται τὸ ψεῦδος, καὶ μόνον ὁρκίζονται χάριν τῆς ἐνεργείας τοῦ λόγου, προτιμῶσι δὲ τὴν ἀποτυχίαν τῆς δίκης μᾶλλον, ἢ τὴν

ὁρκομοσίαν ἐνώπιον δικαστηρίου. Ἡ φράσις των ἡ συνήθης πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ λόγου των εἶνε αὕτη· «ὅ,τι σοὶ λέγω εἶνε ἀλήθεια, ἐγὼ δὲν ἐπορεύθην ποτὲ οὔτε εἰς τὴν Βενετίαν, οὔτε εἰς τὴν Ζάραν». Εἶνε θρῆσκοι ἐκ πεποιθήσεως, οὐχὶ διὰ δογμάτων· δὲν φιλονεικοῦσί ποτε περὶ τῶν θρησκευτικῶν, λέγοντες, «πιστεύομεν ὅ,τι ἐπίστευον οἱ πατέρες μας, ὅ,τι ὁ ἱερεὺς μᾶς διδάσκει.»

Ὁ ἠθικὸς χαρακτὴρ τῶν Μορλάχων εἶνε εὐαγγελικὸς τὸ χρυσίον δὲν τοὺς διαφθείρει. Οἱ πλεῖστοι τῶν οἴκων δὲν ἔχουσι κλεῖθρα. Εἶνε φίλοι σταθεροὶ καὶ ἐχθροὶ ἄσπονδοι· ὅστις λέγουσι δὲν ἐκδικεῖται δὲν ἀγιάζεται. Καὶ οἱ λῃσταὶ εἶνε γενναῖοι, καρτεροὶ εἰς τὸν κίνδυνον, ἀνδρεῖοι εἰς τὸ κακούργημα· δὲν προδίδουσιν, οὔτε κλέπτουσιν ὅπου δὲν ὑπάρχει κίνδυνος.

Ὁ λόγος των εἶνε ἱερός, ἐὰν τις ὁρκισθῇ «ὡς τίμιος Μορλάχος» ποτὲ δὲν ἐπιορκεῖ.

Οἱ Μορλάχοι σέβονται θρησκευτικῶς τὰ πάτρια, καὶ ἔσονται τίμιοι καὶ ἀνδρεῖοι ἐνόσῳ δὲν τοὺς κολλᾷ ἡ λέπρα τοῦ ἐξευγενισμοῦ τῶν εὐρωπαίων.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Πρό τινων ἐτῶν ἀποτρόπαιός τις ἐγκληματίας καταδικασθεὶς εἰς θανατον παρεδόθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς τοὺς ἐν Λονδίνῳ ἰατροὺς οἵτινες εἶχον παρακαλέσει τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς ὅπως αὗται παραδώσωσιν αὐτὸν διὰ τὴν διεξαγωγὴν ἐπ' αὐτοῦ ψυχολογικῶν πειραμάτων. Οἱ ἰατροὶ οἵτοι ἐσκόπουν ἰδίοις ὄμμασι νὰ ἴδωσι τίνα ἐπιρροὴν δύναται ἡ ψυχικὴ διάθεσις νὰ ἐξασκήσῃ ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατὰ πόσον αὕτη δύναται νὰ παράξῃ ταύτας ἢ ἐκείνας τὰς μεταβολὰς παθολογικοῦ χαρακτῆρος. Οἱ ἰατροὶ ἐξαπλώσαντες τὸν κατάδικον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔδεσαν τοὺς ὀφθαλμούς του δι' ὀθόνης καὶ τῷ εἶπον ὅτι θὰ τὸν θανατώσωσιν ἀφοῦ ἀποκόψωσι τὴν αἱματοφόρον ἀρτηρίαν τοῦ λαιμοῦ. Ἔπειτα ἐκέντησαν τὴν ἀρτηρίαν διὰ βελόνης καὶ ὅπως ἐμποιήσωσιν εἰς τὸν κατάδικον πλήρη ἐντύπωσιν περὶ τοῦ ρέοντος δῆθεν αἵματος, ἔχυσαν εἰς τὸν λαιμόν του ψυχρὸν ὕδωρ. Τὸ ψυχολογικὸν τοῦτο πείραμα ὑπερέβη ἁπάσας τὰς προσπαθείας, διότι μετά τινας στιγμὰς ὁ κατάδικος ἀπέθανεν. Ὡς ἐφαίνετο ἡ εἰς τὸν κατάδικον ὑπβληθεῖσα ἰδέα περὶ τῆς θανατώσεως αὐτοῦ διὰ τῆς τομῆς τῆς ἀρτηρίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ἀκαριαίως. Τοιουτοτρόπως οὐ μόνον ἡ προσδοκία ἀναποφεύκτου τινὸς κακοῦ ἀλλὰ καὶ ἡ φαντασία δύναται νὰ προκαλέσῃ ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ ἀνθρώπου ὅλην σειρὰν φαινομενικῶν, ἀλλὰ συνάμα ἰσχυρῶς ἐνεργούντων συναισθημάτων καὶ αἰσθημάτων, εἰς δέ τινας περιπτώσεις καὶ ὅλα τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν μετὰ τοιαύτης ἀκριβείας οἵαν μόνον ἡ πραγματικότης δύναται νὰ προκαλέσῃ. Ὑπὸ τοιούτων ἀκριβῶς ἀποτελεσμάτων ἀκολουθοῦνται ἐνίοτε καὶ αἱ ἰσχυραὶ ἐντυπώσεις, μεγεθυνόμεναι ὑπὸ τοῦ φόβου. Ὁ Ἄγγλος ἐπιστήμων Λόμποκ ἀποδίδει εἰς τὴν δύναμιν τοῦ φόβου τὰ ἐξαίσια φαινόμενα ἅτινα παρέστησαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐν χώραις οἰκουμέναις ὑπὸ ἀγρίων, ἐν αἷς οἱ μάγοι,ὡς γνωσὸν, ἀπολαύουσι μεγάλης ἐπιρροῆς καὶ δυνάμεως.Οὕτω π.χ. παρὰ τοῖς αὐτοχθόνοις τῆς νήσου Φήδση ἡ φαντασία εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπήρειαν τοῦ φόβου ἀπὸ τοῦ μάγου καὶ τῶν μαγγανιῶν του, ὥστε ἄγριοί τινες ἅμα μάθωσιν ὅτι ὁ μάγος ἀπήγγειλε κατ' αὐτῶν ἐξορκισμόν τινα κατακλίνονται ἐπὶ τῆς ψιάθου καὶ ἀπθνήσκουσιν ἐκ τοῦ φόβου. Ἐν πολλαῖς περιστάσεσιν οἱ ἄγριοι ἕνεκα τῶν μαγγανειῶν τῶν μάγων πάσχουσιν, ὑπὸ τὴν ἐπήρρειαν τοῦ φόβου, νευρικοὺς παροξυσμοὺς μετὰ σοβαρῶν συνεπειῶν πολλάκις δὲ καὶ ρενοβλαβίαν.

Η ΟΞΥΔΕΡΚΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΚΩΦΟΙΣ

Εἶναι γνωστὴ ἤδη ἡ θαυμασία ἰδιότης τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ νὰ ἀντικαθιστᾷ δι' ἄλλων τὰς ἐλλειπούσας αἰσθήσεις. Ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ ἄνθρωπος ἀπολέσῃ τὴν ὅρασιν ἢ τὴν ἀκοὴν ἢ καὶ ἀμφοτέρων στερεῖται ἐκ γενετῆς, αἱ λοιπαὶ αἰσθήσεις ἀναπτύσσονται παρ' αὐτῷ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε δύνανται κατά τινὰ βαθμὸν νὰ ἀναπληρώσωσι τὰς ἐλλειπούσας. Ὁ διάσημος ἱστορικὸς Οὐΐλιαμ Πρεσκὸτ, ὅστις ἐκ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἀπώλεσε τὴν ὅρασιν πολάκις ἔλεγεν ὅτι ὁ τυφλος δὲν βλέπει καὶ ἐκεῖνο τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον ἐγγίζει διὰ τῶν χειρῶν του, ἀλλὰ διὰ τοῦτο οὗτος ἐντὸς τούτου τοῦ κύκλου βλέπει περισσότερον ἢ ὅσον ὁ ἔχων τελείαν τὴν ὅρασιν. Οἱ Ἀμερικανοὶ φυσιολόγοι ἀναφέρουσιν ὅλην σειρὰν παραδειγμάτων ἀποδεικνυόντων τὴν ρηθεῖσαν ἰδιότητα τῶν αἰσθήσεων τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ δάκτωρ Γρέγαμ Μπὲλλ ἐπέστησεν ἰδίως τὴν προσοχήν του ἐπὶ τῆς ἱκανότητος τῶν κωφῶν εἰς τὸ νὰ ἀντικαθιστῶσι τὴν ἀκοὴν διὰ τῆς ὁράσεως, ἥτις ἐνίο-

τε μέχρι τοσούτου βαθμοῦ ἀναπτύσσεται ὥστε ἐκ τῶν κινήσεων τῶν χειλέων δυνατὸν νὰ ἐννοηθῇ πᾶσα ἀπαγγελλομένη λέξις. Ὁ Γρέγαμ Μπὲλλ παρατηρῶν παρόμοια γεγονότα κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ὅρασις παρὰ τοῖς κωφοῖς οὖσα λίαν ἀνεπτυγμένη ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τῆς ἀκοῆς, εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἀναπτύξεως ἔφθασεν ὥστε ὁ κωφὸς ἀντιλαμβάνεται καὶ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν τῶν χειλέων, προερχομένην ἐκ τῆς ἀπαγγελίας διαφόρων λέξεων καὶ δύναται κατὰ διάνειαν νὰ ἀναγινώσκῃ τὰς λέξεις τοῦ ἀπαγγέλλοντος. Ἐφημερίς τις τῆς Κολομβίας ἀναφέρει περὶ τοῦ γνωστοῦ δικηγόρου ἐν Ὀχέῃ ὅστις καίτοι ἦν ὁλοτελῶς κωφὸς ἀνεγίνωσκε τὰς λέξεις ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ὁμιλοῦντος καὶ ὑπερήσπιζεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοὺς πελάτας του τοσοῦτον εὐγλώττως καὶ ἰσχυρῶς ὥστε οὐδεὶς τῶν δικαστῶν ὑπώπτευσέ ποτε τὴν κωφότητα τοῦ δικηγόρου. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἱδρύσεως καὶ ἐνεργείας τοῦ ἐν Μασσουρῇ σχολείου τῶν κωφαλάλων ἀναφέρεται περὶ ἑνὸς μαθητοῦ τῆς σχολῆς ὅστις ἐκπαιδευθεὶς ἐν αὐτῇ καὶ λίαν εὐδοκιμήσας κατέλαβε διοικητικήν τινα θέσιν ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη εὐδοκίμως ἐξετέλει τὸ ἔργον του καὶ οὕτω τελείως κατελάμβανε τοὺς ὁμιλοῦντας ἐκ τῆς κινήσεως τῶν χειλέων των ὥστε οὐδεὶς τῶν συναδέλφων του ὑπώπτευσέ ποτε περὶ τῆς κωφότητος αὐτοῦ.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΥΡΟΠΑΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Ὁ Διδάκτωρ Βηρένιους ἔν τινι ἐπ' ἐσχάτων δημοσιευθείσῃ διατριβῇ του ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ μαθηταὶ γίνονται νευρικοὶ ἐν ταῖς σχολαῖς καὶ ὅτι ἡ προσαπτομένη ὑπὸ τῶν παιδαγωγῶν εἰς τοὺς γονεῖς κατηγορία περὶ τοῦ ὅτι οἱ γονεῖς εἶναι ὑπαίτιοι τῶν νευρικῶν παθήσεων τῶν τέκνων των δέον νὰ πέσῃ εἰς αὐτοὺς τοὺς κατηγόρους. Ὁ Ρῶσσος οὗτος καθηγητὴς ἐν διαστήματι ἑνὸς ἔτους ἐποίησε παρατηρήσεις ἐπὶ 367 μαθητῶν καὶ ἐπείσθη ὅτι τὸ σχολεῖον ἐξερεθίζει τὰ νεῦρα τῶν μαθητῶν. Ἐκ τούτων τῶν μαθητῶν **27** ἔπαθον τὸ νευρικὸν σύστημα, ἡ δὲ νευροπάθεια ἐνεφανίζετο λίαν ἰσχυρὰ παρὰ τοῖς μαθηταῖς ἐν ἡλικίᾳ 18 ἐτῶν, ἀδύνατος δὲ παρὰ τοῖς μαθηταῖς ἐν ἡλικίᾳ 12 ἐτῶν εἰς τοὺς ὁποίους, ὡς φαίνεται, τὸ σχολεῖον δὲν ἐπρόφθασεν ἀκόμη νὰ διαταράξῃ τὸ νευρικὸν σύστημα. Ἐξ ἑκατὸν μαθητῶν μόνον 17 δὲν ἔπαθον ἐκ γενικῶν διαταράξεων τοῦ ὀργανισμοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ ἔπασχον ἐκ δυσπεψίας καὶ ἀϋπνίας, ἐξ ὑπνοβασίας ἐκ βρογχίτου, ἀτάκτου παλμοῦ τῆς καρδίας, βαρυκοΐας καὶ πολλῶν ἄλλων ἀσθενειῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτου οἱ περισσότεροι τῶν μαθητῶν ταυτοχρόνως ἔπασχον ἔκ τινων ἀσθενειῶν. Οὗτος παρετήρησεν ὅτι ἡ ἐξασθένησις τῶν νεύρων ἄρχεται ὀλίγον μετὰ τὴν ἐν τῇ σχολῇ φοίτησιν, καὶ ἐνισχύεται μετὰ παρέλευσιν χρόνου. Ἅπαντα ταῦτα τὰ λυπηρὰ φαινόμενα λαμβάνουσι τὰ σπέρματα ἐκ τοῦ συγχρόνου τρόπου καθ' ὃν μορφώνεται καὶ διδάσκεται ἡ νεολέα ἐν τοῖς σχολείοις καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως πάσης ἐπιμελείας περὶ τὴν ὑγιεινὴν τῶν παίδων. Κατὰ τῆς νευρικότητος δυνάμεθα νὰ ἀντεπεξέλθωμεν μόνον διὰ τῆς σοβαρᾶς διανοητικῆς, ἠθικῆς μορφώσεως καὶ τῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως ἕνεκα τούτου ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον εἶναι νὰ φροντίσωμεν ὅπως ἀναθέσωμεν εἰς εἰδικὸν ἐπιστήμονα ἰατρὸν τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ὑγείας τῶν μαθητῶν καὶ τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῆς ὑγιεινῆς.

Σκέψεις τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς.

Αἰσθάνομαι τὴν μέλλουσαν ζωὴν ἐν ἐμαυτῷ. Εἶμαι ὡς τὸ δάσος τὸ ὁποῖον πολλάκις ἐξυλεύθη. Οἱ νέοι βλαστοὶ εἶναι ἰσχυρότεροι καὶ ζωτικώτεροι παρ' ἄλλοτε. Γνωρίζω ὅτι ὑψοῦμαι πρὸς τὸν οὐρανόν. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου φωτίζουσι τὴν κεφαλήν μου. Ἡ γῆ ἀφθόνως μοὶ ἐπιδαψιλεύει τὰ πλούτη της, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς μὲ καταυγάζει διὰ σκέψεων περὶ ἀγνώστων κόσμων. Ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τῶν σωματικῶν δυνάμεων. Ἀλλὰ τότε διατὶ ἡ ψυχή μου εἶναι διαυγεστέρα ὅταν αἱ σωματικαί μου δυνάμεις ἀρχίζουν νὰ καταπίπτωσιν; Ὁ χειμὼν καταλαμβάνει τὴν κεφαλήν μου ἀλλ' ἐν τῇ καρδίᾳ μου αἰσθάνομαι αἰώνιον ἔαρ. Ἐκεῖ ἀναπνέω κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν τὴν εὐωδίαν τῶν ἴων, τῶν γαρυφάλλων καὶ τῶν ρόδων ὡς κατὰ τὴν εἰκοσαετῆ μου ἡλικίαν. Ἐφ' ὅσον πλησιάζει τὸ τέλος τούτου τοῦ βίου, ἐπὶ τοσοῦτον ἐναργέστερον ἀκούω εἰς τὰ πέριξ μου τὰς ἀθανάτους μελῳδίας τῶν κόσμων οἵτινε μὲ καλοῦσι. Τοῦτο εἶναι θαυμαστὸν ἀλλὰ καὶ ἁπλοῦν. Τοῦτο εἶναι καὶ διήγημα καὶ ἱστορία. Ἐπὶ ἥμισυ αἰῶνα ἔγραψα τὰς σκέψεις μου ἐν στίχοις καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ. Ἐδοκίμασα τὴν ἱστορίαν, τὴν φιλοσοφίαν, τὸ δράμα, τὰς παραδόσεις καὶ τὰς σατύρας, τὰς ᾠδὰς καὶ τὰ ᾄσματα. — ἐν γένει πάντα. Ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι οὐδὲ τὸ χιλιοστὸν ἐκείνου ὅπερ ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ ἐξέφρασα. Ὅταν κατέλθω εἰς τὸν τάφον θὰ εἴπω, ὡς εἶπον πολλοὶ «ἐτελείωσα τὴν ἡμερινήν μου ἐργασίαν» ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ εἴπω «ἐτελείωσα τὸν βίον μου». Ἡ ἡμερινή μου ἐργασία θὰ ἐπαναρχίσῃ τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν. Ὁ τάφος δὲν εἶναι ἀδιέξοδος ὁδός, οὗτος εἶναι εὐρεία ὁδός. Οὗτος καλύπτεται ὑπὸ τοῦ ἑσπερινοῦ σκότους, ὅπως ἀνοιχθῇ κατὰ τὴν αὐγήν. Χρησιμοποιῶ ἑκάστην ὥραν διότι ἀγαπῶ τοῦτον τὸν κόσμον ὡς τὴν πατρίδα μου καὶ διότι μὲ πειθαναγκάζει ἡ ἀλήθεια. Ἡ ἐργασία μου εἶναι ἁπλῆ μόνον ἔναρξις. Τὸ μνημεῖόν μου μόλις ὑπερβαίνει τὰ βάθρα. Χαίρω βλέπων αὐτὸν ὑψούμενον ἐσαεί. Ὁ πόθος τοῦ ἀπείρου ἀποδεικνύει τὸ ἄπειρον.»

ΥΠΟΛΑΝΘΑΝΟΥΣΑ ΖΩΗ

(Συνέχεια καὶ ἄελος)

Ὁπόσον ὀλίγον εὐαίσθητα εἶναι τὰ σπέρματα τῶν διαφόρων φυτῶν πρὸς τὰς ταχείας κυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας ἐναργῶς ἀποδεικνύουσι τὰ ἀκόλουθα πειράματα τοῦ Δεκανδόλ: οὗτος ἔθεσε σπόρους σίτου, βρώμης ἀνήθου, μιμόζης ἐντὸς κυτίου ἐκ λευκοσιδήρου καὶ ἐναπέθεσεν αὐτὸ ἐν ἀγγείῳ χρησιμοποιουμένῳ πρὸς μεταφορὰν παγωμένου κρέατος. Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἕνεκα τῆς κατασκευῆς του δὲν ἐπέτρεπε τὴν βαθμιαίαν καὶ κανονικὴν ἀπόψυξιν· τοῦτο ἦν ἐν χρήσει ἐνίοτε ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον, ἄλλοτε δὲ ἐπὶ εἴκοσιν ὥρας· ἔπειτα ἡ θερμοκρασία του ἐκυμαίνετο μεταξὺ 53 καὶ 37 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδενικόν.

Ὑπὸ τοιαύτην κυμαινομένην ἀπόψυξιν οἱ σπόροι τῶν ρηθέντων φυτῶν διετηρήθησαν ἐν τῷ ἀγγείῳ ἀπὸ τῆς 11ης Μαΐου τοῦ παρελθόντος ἔτους μέχρι τῆς ἑβδόμης Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους δηλαδὴ ἐπὶ 188 ἡμέρας. Εἶτα ἐξήχθησαν ἐκ τοῦ ἀγγείου καὶ ἐδοκιμάσθησαν ἂν θὰ βλαστήσωσι. Σχεδὸν ἅπαντες οἱ σπόροι τοῦ ἀνήθου, τοῦ σίτου καὶ τῆς βρώμης ἐβλάστησαν· ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα σπόρων τῆς μιμόζης ἐβλάστησαν 13 μόνον.

Οἱ πλεῖστοι λοιπὸν σπόροι ἄνευ ἀπωλείας τῆς πρὸς βλάστησιν ἱκανότητος ὑπέφερον τὰς ἀποτομωτάτας μεταβολὰς τῆς κατωτάτης θερμοκρασίας. Ἐκ τῶν πειραμάτων τούτων ὁ Δεκανδὸλ προήχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι εἰς τὰ σπέρματα τὰ ἐν καταστάσει ὑπολανθανούσης ζωῆς διατελοῦντα, αἱ ἐξασθενήσασαι ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς μετὰ παρέλευσιν ὡρισμένης περιόδου χρόνου τελείως διακόπτονται· ἡ ζῶσα οὐσία τοῦ σπέρματος τοῦ περιεχομένου ἐν τῷ σπόρῳ ἐπὶ τέλους καθίσταται τελείως ἀδρανής, ἀεργὸς καὶ ἐν ταύτῃ τῇ καταστάσει ὁ σπόρος ἄνευ τινὸς βλάβης ὑφίσταται τὴν ἰσχυρὰν καὶ ταχεῖαν πτῶσιν τῆς θερμοκρασίας. Ἐὰν δὲ, ὡς ἐν τοῖς προμνησθεισι πειράμασιν, οὐχὶ ἅπαντες οἱ σπόροι ἐμμένωσιν ἀβλαβεῖς ἕνεκα τῆς ἀποτόμου κυμάνσεως τῆς θερμοκρασίας, ἐάν τινες αὐτῶν καταστρέφωνται, χάνωσι τὴν πρὸς βλάστησιν ἱκανότητα, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πρωτόπλασμα αὐτῶν δὲν ἦλθεν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀδρανείας καὶ αἱ ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς τοῦ σπέρματος δὲν διεκόπησαν εἰσέτι τελείως ἀλλὰ μόνον ἐξησθένησαν.

Ὁ Δεκανδὸλ ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν ὑπόθεσίν του ταύτην προσέφυγεν εἰς ἄλλα πειράματα ἔτι ἐναργέστερον ἐπιβεβαιοῦντα αὐτήν. Οὗτος ἔλαβεν ὡς ἀφετηρίαν τὸν ἑπόμενον συλλογισμόν. Ἂν εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὸ πρωτόπλασμα τῶν σπόρων τῶν ἐν καταστάσει ὑπολανθανούσης ζωῆς εὑρισκομένων ἐπὶ τέλους περιέρχεται εἰς ἀδράνειαν (inertia) ἅπασαι αἱ ἐκφάνσεις τοῦ ἐν τῷ σπόρῳ περιεχομένου πρωτοπλάσματος δύνανται τελείως νὰ διακοπῶσιν χωρὶς τοῦτο νὰ στερηθῇ τῆς πρὸς βλάστησιν ἱκανότητος, — οἱ σπόροι πρέπει χωρὶς νὰ βλαβῶσι νὰ διαμένωσιν ἐν χώρῳ ἀκαταλλήλῳ πρὸς ἀναπνοήν. Ὁ Δεκανδὸλ ἐξέλεξεν ὡς κατάλληλον χῶρον πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν σπόρων τὸν ὑδράργυρον καὶ ἀφῆκεν ἐντὸς αὐτοῦ ἐπὶ ἕνα μῆνα ἐμβεβαμμένος πέντε κόκκους σίτου.. Οὗτοι οὔτε ηὔξησαν κατὰ τὸ βάρος οὔτε ἠλαττώθησαν καὶ σπαρέντες ἐβλάστησαν τοσοῦτον ταχέως ὅσον καὶ οἱ μὴ διαμείναντες ἐν τῷ ὑδραργύρῳ σπόροι. Τὸ πείραμα τοῦτο ὁ Δεκανδὸλ ἐπανέλαβεν ἐπὶ δέκα κόκκων σίτου, οἵτινες καίπερ διαμείναντες ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἐντὸς τοῦ ὑδραργύρου, πάλιν ἐβλάστησαν.

Τοιούτου εἴδους φαινόμενα θαῦμα ἀδύνατον, ἐὰν αἱ ζωτικαὶ λειτουργίαι, ἡ ἀναπνοὴ κτλ. ἐξακολουθοῦν ἐν τοῖς σπόροις, ἐὰν ἡ ζῶσα οὐσία τοῦ σπέρματος εὑρίσκονται ἐν καταστάσει ἐξησθενημένης ἐνεργείας οὐχὶ δὲ ἐν καταστάσει τελείας ζωτικῆς ἀδρανείας. Μόνον ὑποθετουμένης τοιαύτης ἀκριβῶς ἀδρανείας (inertia), ἥτις ὑπ' εὐνοϊκοὺς ὅρους δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι τὰ παραδείγματα τῆς βλαστήσεως τῶν σπόρων μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν.

Ὁ Δεκανδὸλ ἐν τῇ φυσιολογίᾳ του ἀναφέρει παραδείγματα βλαστήσεως σπόρων μιμόζης

οἵτινες εἶχον διατηρηθῆ ἐπὶ 60 ἔτη. Ὁ Ζιραρδὲν διηγεῖται ὅτι κόκκοι φασιόλου διαμείναντες πλέον ἢ ἑκατὸν ἔτη ἐν τῇ βοτανικῇ συλλογῇ τοῦ Τουρνεφὼρ καὶ ἔπειτα σπαρέντες ἐβλάστησαν.

Ἐν τῷ Βρεττανικῷ μουσείῳ εὑρίσκεται τὸ φυτὸν λότος (Nelumbium speciosum) ὅπερ ἐβλάστησεν ἐκ κόκκων τοὺς ὁποίους ὁ Ρομπὲρ Μπρόουν ἐφύτευσε κατὰ τὸ 1850 εὑρὼν αὐτοὺς ἐν τῇ βοτανικῇ συλλογῇ τοῦ Γένζα Σλὲπ (οἱ κόκκοι οὗτοι διέμειναν ἐν τῇ συλλογῇ ἐπὶ 150 ἔτη. Ὑπάρχουσι παραδείγματα διατηρήσεως τῆς πρὸς βλάστησιν ἱκανότητος ἐπὶ μακρότερον χρόνον. Ἐν τούτοις δὲν λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν τὴν πρὸς βλάστησιν ἱκανότητα τῶν κόκκων τοῦ σίτου οἵτινες ἐξήχθησαν ἐκ τῶν αἰγυπτιακῶν μαυσωλείων τῶν Φαραόνων, διότι τὰ περὶ ταύτης λεγόμενα, ὡς ἤδη ἐγένετο γνωστόν, εἶναι ἁπλοῦς μῦθος. Πιθανώτατον εἶναι, λέγει ὁ Δεκανδὸλ, ὅτι οἱ κόκκοι τοῦ σίτου ἐταριχεύοντο μετὰ τῶν μουμιῶν καὶ φυσικώτατα δὲν ἠδύναντο νὰ βλαστήσωσιν. Ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἔτι περιεργότερα παραδείγματα τῆς ἱκανότητος τῶν σπόρων τῆς πρὸς βλάστησιν ἰδιότητός των μετὰ τὴν διαμονὴν των ἐπὶ αἰῶνας ἐντὸς τῆς γῆς ἐν βάθει τὸ ὁποῖον προεφύλαττεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἐπηρείας τῆς ἀτμοσφαίρας. Ὡς γνωστὸν πρό τινων ἐτῶν ὁ καθηγητὴς Γελδρέϊχ, διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις βοτανικοῦ κήπου, ἀνεκάλυψεν νέον τέως ἄγνωστον εἶδος μήκωνος. Τὸ φυτὸν ἐφύετο ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐκ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀφαιρεθῆ παχὺ στρῶμα σκωρίας ἥτις προήρχετο ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐκμεταλλεύσεως τῶν παλαιῶν μεταλλείων τοῦ Λαυρίου. Ἡ ἀρχαιότης τῆς σκωρίας ὑπελογίζετο περίπου 1500 ἐτῶν. Ὑπὸ τὸ παχὺ στρῶμα τῆς σκωρίας οἱ σπόροι τοῦ νέου εἴδους τοῦ μήκωνος, ὅλως ἀπομεμονωμένοι ἀπὸ τῶν ἐξωτερικῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἐπηρειῶν διετηροῦντο ἐν καταττάσει ὑπολανθανούσης ζωῆς. ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀχαίων. Ἀπαλλαγέντες οἱ σπόροι πρό τινων ἐτῶν ἀπὸ τοῦ βάρους τῆς σκωρίας, ἥτις ἐπὶ ὅλους αἰῶνας ἐπίεζεν αὐτοὺς, ἐβλάστησαν. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξηγεῖται ἡ ἐμφάνισις νέου εἴδους φυτοῦ τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε οὐδόλως ἦν γνωστὸν ἐν τῷ γένει τῶν μηκώνων. Ἂν δὲ παραδεχθῶμεν τοιαύτην ἐξήγησιν, ἀνάγκη ὅπως συνάμα ἀναγνωρίσωμεν παρὰ τοῖς σπόροις τὴν ἱκανότητα νὰ διατηρῶσι τὴν πρὸς βλάστησιν δύναμιν ὑπ' εὐνοϊκωτέρους ὅρους οὐ μόνον μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινων ἀλλ' ὁλοκλήρων αἰώνων Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν τῶν φαινομένων ἀνάγονται καὶ αἱ ἐνιαχοῦ παρατηρούμεναι ἐμφανίσεις νέων, ἀγνώστων τέως, εἰδῶν φυτῶν μετὰ τὴν ἄνοιξιν βαθέων διωρύχων ἢ τὴν ἐκρίζωσιν δασῶν.

Ὁ ἐν Γέττιγγεν καθηγητὴς Πέτερ ἐπ' ἐσχάτων ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ περιοδικῷ «Die Flora» ὁλόκληρον σειρὰν λίαν περιέργων ὑπ' αὐτοῦ διεξαχθέντων πειραμάτων Οὗτος ἐν τοῖς ἐπισκίοις τόποις τοῦ δάσους ὅπου δὲν ἐφύοντο ἄλλα φυτὰ ἐκτὸς λειχήνων, μετὰ προσοχῆς σκάπτων εἰς σημαντικὸν βάθος ἐξήγαγε βώλους χώματος καὶ ἔπειτα ἐφύτευσεν αὐτοὺς λίαν προσέχων μήπως πέσωσιν ἐντὸς αὐτῶν σπόροι. Πολλάκις οἱ ἐκ τοῦ βάθους τῆς γῆς ἐξαχθέντες βῶλοι χώματος μετὰ πολὺν ἢ ὀλίγον χρόνον ἐκαλύπτοντο ὑπὸ φυτῶν, ἐννοεῖται, ἐκ σπόρων βλαστησάντων, οἵτινες περιεκλείοντο ἐν τοῖς βώλοις καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διετέλουν ἐν ἀδρανίᾳ, ὡς νὰ ἀνέμενον εὐνοϊκὴν στιγμὴν πρὸς ἐξέγερσιν τῶν ὑπολανθανουσῶν ἐν αὐτοῖς ζωτικῶν δυνάμεων.

Τὰ γενικὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων τοῦ Πέτερ κατέδειξαν ὅτι ἐν ᾗ περιπτώσει οἱ βῶλοι τοῦ χώματος προήρχοντο ἐκ λίαν παλαιῶν δασῶν μεταφυτευόμενοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ φυτῶν ἐκ τῆς ὀρεινῆς χλωρίδος, ὅτε δὲ οἱ βῶλοι ἐλαμβάνοντο ἐκ δασῶν συγκριτικῶν νέας καταγωγῆς ἐκαλύπτοντο ὑπὸ φυτῶν ἐκ τῆς χλωρίδος τῶν στεππῶν ἥτις ὡς γνωστὸν προηγεῖτο ἐν Γερμανίᾳ τῆς αὐξήσεως τῶν δασῶν. Ἡ χλωρὶς τῶν στεππῶν μετὰ ταῦτα ὑπεχώρησεν εἰς τὸ δάσος ἐγκαταλείψασα τὰ ἴχνη της ἐν τῇ ὑπολανθανούσῃ ζωῇ τῶν σπόρων οἵτινες ἐπὶ πολλὰς δεκάδας ἐτῶν διέμενον εἰς τὰ βάθη τῆς γῆν ἐν ἠρεμίᾳ.

Καίτοι εἶναι ἀδύνατον, λέγει ὁ Πέτερ, ἐπὶ τῇ βάσει τοιούτων δεδομένων νὰ προσδιορισθῇ ἐπὶ πόσον χρόνον οἱ σπόροι δύνανται νὰ διατηρήσωσι τὴν πρὸς βλάστησιν δύναμιν, ἀλλ' ἐκ τῶν μνησθέντων γεγονότων δυνατὸν νὰ ἐξαχθῇ, ὅτι πολλὰ φυτὰ ἐκ τῆς χλωρίδος τῶν στεππῶν διατηροῦσι ταύτην τὴν δύναμιν ἐπὶ ἥμισυ αἰῶνα.

Ἀδύνατον νὰ μὴ ἀποδεχθῶμεν, λέγει ὁ Δεκαδὸλ ὅτι τὰ γεγονότα ταῦτα ἔχουσι λίαν σπουδαίαν σημασίαν ἐν τῇ βιολογίᾳ τῶν φυτῶν ἐν γένει καὶ ἐν τῇ γεωγραφίᾳ τῆς προϊστορικῆς βοτανικῆς ἐν μέρει. Πρό τινων ἐτῶν ὁ Δεκανδὸλ παρώρμα τοὺς ἐραστὰς τῆς ἐπιστήμης νὰ ἐξερευνήσωσι τὰ ὑπὸ τὰς χιόνας τῶν Ἄλπεων κείμενα στρώματα τῆς γῆς ὅπως εὕρωσι τὰ ἴχνη τῆς προϊστορικῆς χλωρίδος. Καὶ πράγματι τίς δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ, ἀφοῦ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ μνημονευθέντα γεγονότα, ὅτι ἐν τῷ βάθει τῆς γῆς δὲν διετηρήθησαν σπόροι ἐκ τῆς πρὸ τῶν πάγων χλωρίδος, οἵτινες μέχρι τοῦδε

νὰ δύνανται νὰ βλαστήσωσι. Τὸ μεγαλεῖον τῆς ὑπολανθανούσης ζωῆς ἐν τούτῳ ἔγκειται, ὅτι αὕτη χρησιμεύουσα εἰς τὸ ἀλάνθαστον μέσον κατὰ τοιούτων καταστρεπτικῶν ἐξωτερικῶν δυνάμεων, οἷαι εἶναι τὸ ψῦχος κτλ. καθίστησι διὰ τοῦτο τὴν φύσιν τῆς ζώσης οὐσίας, ἱκανὴν νὰ διατηρῆται ἐπὶ ὅλους αἰῶνας, νὰ ἀναμένῃ εὐνοϊκὴν στιγμὴν πρὸς ἐκδήλωσιν τῶν δυνάμεών της καὶ ἐκ νέου ζωογονεῖ εἴδη, κατὰ τὸ φαινόμενον ὅλως ἀποθανόντα, ἐκλείψαντα ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται ἡ σποραδικὴ ἐμφάνισις νέων εἰδῶν φυτῶν, ἰδία ἐκεῖ ὅπου τὸ ἔδαφος μετὰ μεγάλας καταπτώσεις καὶ παρασυρμοὺς ἐκβάλλει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν βαθέα στρώματα γῆς ἐν τοῖς ὁποίοις ἐπὶ αἰῶνας διατηροῦνται σπόροι ἐναπομείναντες ἐκ μεγολοπρεποῦς ποτε βλαστήσεως. Πόσον ἐλάχιστα ὅλον τοῦτο συμβιβάζεται πρὸς τὴν μηχανικὴν παράστασιν τῆς ζωῆς—παράστασιν, τὴν ὁποίαν πᾶς ὀρθοφρονῶν πρέπει νὰ ἀπορρίπτῃ ὡς ἀβάσιμον ἐξάγων τὸ ὀρθὸν συμπέρασμα ὅτι ἡ ζωὴ κατὰ τῆς δημιουργίας τῆς δυνάμεως παράγει ἀπρόσιτα εἰς τὰς φυσικὰς καὶ χημικὰς δυνάμεις φαινόμενα.

ΤΟ ΠΛΟΙΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΙΒΕΡΙΟΥ

Παρὰ τοῖς κατοίκοις τῆς λίμνης Νέπης ἐν Ἰταλίᾳ ἐξ ἀρχαίων χρόνων διετηρήθη ἡ παράδοσις περὶ τοῦ ὅτι ἐν τῷ πυθμένι τῆς λίμνης εὑρίσκεται μεγαλοπρεπὲς πλοῖον ναυαγῆσαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου καὶ εἰς αὐτὸν ἀνῆκον. Ἀκόμη κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα ὁ Καρδηνάλιος Κολλόνο εἶχε διατάξει νὰ ἐκβάλωσι τοῦτο τὸ πλοῖον ἐκ τῆς λίμνης. Πρό τινος χρόνου ὁ ἰδιοκτήτης τῆς λίμνης, ἡγεμὼν Ὀρσύνης, ἐμίσθωσε δύτας διὰ τὴν ἐκζήτησιν καὶ ἐξαγωγὴν τοῦ πλοίου. Ἡ ἐπιχείρησίς του ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας. Μεταξὺ τοῦ Γεντσένο καὶ τῶν καλυβῶν τῶν ἁλιέων οἱ δύται εὗρον ἐπὶ τέλους ἓν πλοῖον τριάκοντα μέτρα μακρὰν τῆς ὄχθης εἰς βάθος εἴκοσι μέτρων Τὸ πλοῖον ἔχει μῆκος 23 μέτρα καὶ πλάτος ἐννέα. Δυστυχῶς τὸ πλοῖον δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἀνέπαφον. Μέχρι τοῦδε ἐξήχθησαν ἐκ τοῦ ὕδατος δοκοί τινες πολυτελῶς ἐξηργασμέναι καὶ δύο ὀρυχάλκινα ἀγάλματα παριστάνοντα λέοντα καὶ λύκον. Ὡς ἀναφέρουν οἱ δύται τὸ πλοῖον φέρει πολὺ ἐξ ὀρυχάλκου καὶ Μωσαϊκῶν κοσμήματα. Πρό τινος ὁ ὑπουργὸς Μπατσέλλη ἐπεσκέφθη τὰ πολύτιμα ταῦτα εὑρήματα.

ΑΠΗΡΧΑΙΩΜΕΝΑΙ ΠΟΙΝΑΙ

Μεταξὺ τῶν διαφόρων μεταβολῶν αἵτινες ἐσχάτως ἔλαβον χῶραν, εἶναι καὶ ἡ ἐντελὴς ἔλλειψις τῶν ποινῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι περὶ τὰ μέσα τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος ἐπεβάλλοντο ἐπὶ μικροτάτων πταισμάτων, ὅτε πλεῖσται μικραὶ ὕβρεις ἐτιμωροῦντο μὲ διαφόρων εἰδῶν ποινὰς ἀπηρχαιομένας ἤδη. Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ εἰς ὃν ἔφθασε σήμερον ἡ Εὐρώπη, ἡ γυνὴ δὲν καταδικάζεται πλέον, οὔτε εἰς τὸ ἀτιμωτικὸν σκαμνῖον, οὔτε εἴς τινα ἄλλην ἐκ τῶν κατωτέρω ἀναφερομένων ποινῶν αἵτινες ἦσαν τόσον συνήθεις τὸ πάλαι. Αἱ ἑπόμεναι δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὀλίγαι τῶν περιεργοτέρων ἀπηρχαιωμένων ποινῶν εἰς ἃς εὑρίσκομεν ἀλληγορίας εἴς τινας τῶν ἀρχαίων Βρεττανῶν συγγραφέων καὶ ἰδίως εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Οὐάλτερ-Σκώτου. Πετ' ὀλίγα ἔτη θέλουσιν ὅσως ἐντελῶς λησμονηθῇ, αἱ δὲ ἀλληγορίαι των δὲν θέλουσιν εἶσθε πλέον καταληπταί.

Ὁ ξύλινος ἵππος. Τὸ ἱππεύειν τὸν ξύλινον ἵππον ἦτον στρατιωτική τις ποινὴ οὖσαν ἔκπαλαι εἰς χρῆσιν εἰς διαφόρους περιστάσεις. Ὁ ξύλινος ἵππος ἦτο κατεσκευασμένος ἐκ σανίδων εἰς σχῆμα ἵππου ἔχοντος πρὸς τὰ ἄνω ὀξείαν κορυφὴν, καὶ περὶ τοὺς ὀκτὼ ἢ ἐννέα πόδας μακροῦ. Ἡ κορυφὴ αὕτη παρίστανε τὴν ράχιν τοῦ ἵππου ὑποστηριζομένην ὑπὸ τεσσάρων κνημῶν, 6 ἢ 7 πόδας ὑψηλῶν τεθειμένων ἐπὶ βάσεως κινουμένης ὑπὸ τροχαλιῶν. πρὸς ἐντελεστέραν δ' ἀπομίμησιν ἦσαν προστεθειμένα μία κεφαλὴ καὶ μία οὐρά. Ὅτε στρατιώτης τις κατεδικάζετο εἴτε ἀπὸ πολεμικὸν συμβούλιον, εἴτε ἀπὸ ἀνώτερον ἀξιωματικὸν ν' ἀναβῇ τὸν ἵππον τοῦτον, ἐτίθετο ἐπὶ τῆς ράχεώς του ἔχων τὰς χεῖρας δεδεμένας ὄπισθεν. Ἡ ποινὴ αὕτη ἐπεβάλλετο μάλιστα ἐπὶ τῶν πεζῶν οἵτινες ὑπετίθετο ὅτι ἦσαν ἀσυνείθιστοι εἰς τὸ ἱππεύειν. Τὰ λείκανα τοιούτου ξυλίνου ἵππου ἐσώζοντο εἰς Πορτμούθην κατὰ τὸ 1760 ἔτους, ἀλλ' ἡ χρῆσις του εἶχε πρὸ καιροῦ διακοπῇ, θεωρηθεῖσα ὡς ποινὴ ὑβριστικωτάτη.

The gantelope Καὶ αὐτὴ ἦτο κοινὴ στρατιωτικὴ τιμωρία ἐπὶ κλοπῇ ἐργουμένη κατὰ δύο τρόπους. Κατὰ τὸν τελευταῖον τὸ τάγμα ἐσχηματίζετο κλιμακιδόν. Ἕκαστος στρατιώτης ἐκράτει ράβδον εἰς τὴν χεῖρα, ὁ δὲ πταίστης γεγυμνωμένος μέχρι τῆς ζώνης διήρχετο διὰ τῶν τάξεων προηγουμένου δεκάρχου τινος· καὶ ἐνῷ διέβαινεν οὕτω ἕκαστος στρατιώτης τὸν

ἐφιλοδώρει μὲ μίαν μαστίγωσιν. 'Αλλ' ἐπειδὴ τοῦτο ἐνομίσθη ἄτοπον, μετεχειρίσθησαν τὸν ἄλλον τρόπον, ὅστις ἦτο τὸ νὰ δένωσι τὸν ἔνοχον εἰς τέσσαρας λόγχας, ἵνα κρατῶσιν αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του. Τότε ἀνὰ εἷς τῶν στρατιωτῶν τοῦ τάγματος ἐλάμβανε παρακειμένην μάστιγα ἐννέα ἔχουσα λωρία, καὶ δίδων δι' αὐτῆς εἰς τὸν ἔνοχον μίαν μαστίγωσιν, ἔθετο ταύτην χαμαὶ καὶ διέβαινε. Τοῦτο ἐπανελαμβάνετο μέχρις οὗ διέβαινον ἅπαντες, ἀλλ' ἑπομένως θεωρηθέντος ὅτι διὰ τούτου κατεβίβαζον τὸν βαθμὸν τῶν στρατιωτῶν εἰς δημίους κατηργήθη ἡ ποινὴ αὕτη

The picket Αὕτη ἡ τιμωρία ἐπεβάλλετο συνήθως εἰς τοὺς στρατιώτας τοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ πυροβολικοῦ. 'Ο ἔνοχος διετάττετο νὰ ἀναβῇ εἴς τι σκαμνίον, ἐνῷ ἡ δεξιά του χεὶρ ἐκλείετο ἐντὸς μηχανῆς τινος πιεζούσης μεγάλως αὐτήν· 'Η μηχανὴ αὕτη ἦτο προσηλωμένη εἰς στέλεχος δένδρου, κάτωθεν δὲ τῶν ποδῶν τοῦ ἐνόχου ἦσαν διάφορα ὀξέα ξύλα. Προσηλουμένης τῆς χειρός του ἐντὸς τῆς ρηθείσης μηχανῆς, ἀφῃρεῖτο τὸ σκαμνίον, ὁ δ' ἔνοχος ἦν ὑποχρεωμένος ἢ νὰ πατᾷ γυμνόπους τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ὀξέα ξύλα, ἢ νὰ ρίπτῃ τὸ βάρος τοῦ σώματός του ἐπὶ μόνης τῆς χειρός του, ἧς αἱ ἀλγηδόνες καθίσταντο ἀφόρητοι.

'Η τιμωρία αὕτη διήρκει συνήθως ἀπὸ ἑνὸς τετάρτου μέχρι μιᾶς ὥρας ἀλλ' ἐνίοτε παρετείνετο καὶ περισσότερον. 'Αλλ' ἐκ τῶν σοβαρῶν συνεπειῶν αἱ ὁποῖαι προέκυπτον ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης κατηργήθη. Εἰς 'Ισπανίαν ἡ τιμωρία αὕτη ἦτο μία τῶν βασάνων τοῦ ἱεροεξεταστηρίου.

Τὸ τρυπᾷν τὴν γλῶσσαν. "Αγγλος τις συγγραφεὺς ἀναφέρει ὅτι ἡ ἐπὶ ἀξιωματικῶν ἐπιβαλλομένη ποινὴ ἕνεκα βλασφημίας καὶ ὕβρεως ἦτο τὸ τρυπᾷν τὴν γλῶσσαν των μὲ θερμὸν σίδηρον. 'Η τιμωρία αὕτη ἦν ἐν ἰσχύϊ μέχρι τῆς βασιλίσσης "Αννης.

Τὸ περίβλημα τῶν μεθυόντων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐφαρμογῆς μέτρων δημοσίας ὑγιεινῆς εἰς Νιουκάστελ τῆς 'Αγγλίας, οἱ ἄρχοντες ἐτιμώρουν τοὺς μεθύοντας ὑποχρεοῦντας αὐτοὺς νὰ φέρωσιν ἐν βαρέλιον ὀνομαζόμενον περίβλημα τῶν μεθυόντων. Εἶχε δὲ τοῦτο μόνον τὸν ἄνω πυθμένα εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὀπὴ διὰ νὰ ἐξέρχηται ἡ κεφαλὴ καὶ ἑκατέροθεν δύο μικρότεραι διὰ τὰς χεῖράς του, καὶ οὕτω γελοίως ἐνδεδυμένος ὁ πτίστης ὑπεχρεοῦτο νὰ περιπατᾷ διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὅσον οἱ ἄρχοντες ἔκρινον ἀναγκαῖον πρὸς σωφρονισμόν του.

Τὸ ἀτιμωτικὸν σκαμνίον. Καὶ τοῦτο ἦτο ὄργανόν τι πρὸς τιμωρίαν τῶν φιλοταράχων καὶ κακογλώσσων γυναικῶν. 'Εθεωρεῖτο δὲ ὡς ποινὴ ὑβριστικωτάτη καὶ διὰ τοῦτο τὴν μετεχειρίζονντο πάντοτε μετὰ περισκέψεως.

The Brank Τοῦτο ἦτο κάλυμμά τι τῆς κεφαλῆς ὡς βῶλος ζαχάρεως περιζωνόμενον μὲ σιδηρᾶς στεφάνας καὶ ἔχον μικρὸν σταυρὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πλαγίως δὲ κινητόν τι τεμάχιον σιδήρου, εἰσερχομένου ἐντὸς τοῦ στόματος τοῦ ἐνόχου, καὶ πιέζοντος τὴν γλῶσσάν του. Τοῦτο ἐτίθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ὑβριστῶν οἵτινες μὲ τὰς χεῖρας δεδεμένας ὄπισθεν ἐσύροντο διὰ μακροῦ σχοινίου διὰ μέσου τῆς πόλεως. 'Η ποινὴ αὕτη φαίνεται νεωτέρα τῆς ἀνωτέρω. Εἰς τὸ μουσεῖον τῆς 'Οξφόρδης σώζεται ἓν τῶν περιέργον τούτων ἐργαλείων, καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν περὶ τούτου παραδειγμάτων ἐξάγεται ὅτι ἦσαν εἰς κοινὴν χρῆσιν, ἂν καὶ πολλὰ ὀλίγη μνεία αὐτῶν γίνεται εἰς τὰ νομικὰ βιβλία.

Τὸ καύσιμον τῆς χειρὸς ἦτο ποινὴ ἐπιβαλλομένη κλοπῆς ἕνεκα μέχρι τοῦ ἔτους 1779, ἀκολούθως ὅμως ἐφηρμόσθη καὶ ἐπὶ φόνου μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου III. ὅτε κατηργήθη ὁλοτελῶς· κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ὁ σίδηρος δὲν ἦτο πολὺ πεπυρακτωμένος ἐκτὸς ἐν σωβαρᾷ περιστάσει φόνου. 'Η ποινὴ αὕτη ἐπεβάλλετο πάντοτε δημοσία, παρόντος τοῦ δικαστοῦ ἅμα ἀπεδεικνύετο ἡ ἐνοχή, τοῦ ὑποδίκου. Εἰς πολλὰς πόλεις τῆς 'Αγγλίας φαίνεται μέχρι σήμερον τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον ἐν ᾧ ἔθετον τοὺς δακτύλους καὶ τὰ σίδηρα τὰ ὁποῖα ἔθετον εἰς τοὺς πόδας τῶν ἐνόχων διὰ νὰ κρατῶσι στερεῶς αὐτούς. Τότε δὲ ἡ χεὶρ τοῦ ἐνόχου κρατουμένη οὕτω ἀκίνητος ἐκαίετο μὲ μικρὸν πεπυρωμένον σίδηρον πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀριστεροῦ ἀντίχειρος.

Peine forte et dure 'Η ποινὴ αὕτη ἐπεβάλετο ἔκπαλαι εἰς τοὺς ἀρνουμένους νὰ ὁμολογήσωσι τὸ σφάλμα των. 'Ο ἔνοχος ἐπέμπετο εἰς σκοτεινότατον δωμάτιον, βαρύτατα ἔχων βάρη ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ ὡς μόνην τροφὴν ἄρτον καὶ ὕδωρ. 'Αλλὰ δὲν τῷ ἐπετρέπετο νὰ φάγῃ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔπιεν, οὔτε νὰ πίῃ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔτρωγε, καὶ τοῦτο ἐξηκολούθει μέχρις οὗ ἀπέθνησκεν. 'Η ποινὴ ὅμως αὕτη φρονίμως κατηργήθη κατὰ τὸ 1772.

Τὸ δέσιμον τῶν δακτύλων 'Η ἀνωτέρω ποινὴ ἔδωκε χώραν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ταύτης· οἱ ἀντίχειρες τοῦ αἰχμαλώτου ἐδένοντο ὁμοῦ μὲ σχοινίον τοσοῦτον δυνατὰ ὥστε ὁ πόνος ἐβίαζεν αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ· εἰς ἐναντίαν περίπτασιν ἀπεπέμπετο οὕτω δεμένος μέχρις οὗ ἡ

ἰσχυρογνωμία του ἐνέδιδε. Τοῦτο συνέβη ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Β'. τῆς 'Αγγλίας καὶ ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλίσσης "Αννης.

ΖΩΑ ΤΙΝΑ ΠΡΟΛΕΓΟΝΤΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ.

'Ως γνωσὸν τὰ ζῶα ἐνίοτε προμαντεύουσι τὴν μεταβολὴν τοῦ καιροῦ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐνίοτε οἱ ἄνθρωποι προαισθάνονται τὴν κακοκαιρίαν. 'Ο πάσχων π.χ. ἐκ ρευματισμῶν ἐκ τῶν προτέρων γινώσκει ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐνίσχυσιν ἢ τὴν ἐξασθένησιν τῆς νόσου του, τί καιρὸς θὰ ἐπέλθῃ· ἀναμφιβόλως τὰ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν ζώων ἐξαγόμενα συμπεράσματα δὲν δύνανται νὰ θεωρῶναι μαθηματικῶς ἀληθῆ καὶ ἀκριβῆ, ἐν τούτοις ἐν πολλαῖς περιστάσεσιν, ἰδίᾳ ἐν τῇ ἀγροτικῇ οἰκονομίᾳ δύνανται νὰ προξενήσωσι μεγάλην ὠφέλειαν. 'Ιδοὺ παρατηρήσεις τινὲς ἐπὶ τῶν ζώων: κριῶν καὶ προβάτων. 'Εὰν οἱ κριοὶ τρέχωσι καὶ παλεύωσιν ἀναμεταξύ των, πρέπει μετ' ὀλίγον νὰ ἀναμένωμεν βροχήν. 'Επίσης βροχερὸς καιρὸς ἀναμένεται ὅταν τὰ πρόβατα μετὰ πολλῆς ὀρέξεως σπεύδουν πρὸς τὴν τροφήν των. Χωρὶς ἄλλο θὰ βρέξῃ ὅταν οἱ χοῖροι ἀρχίζωσι πολὺ νὰ ἀνησυχῶσι, νὰ τρώγωσιν ἐπιτροχάδην τὸν χόρτον καὶ νὰ ρίπτωσιν ἔξω τῆς κοπάνης τὴν τροφήν των. Πρὶν βρέξει οἱ βόες ἐγείρουσι τὴν κεφαλήν των εἰς τὰ ἄνω καὶ ἀπλήστως εἰσπνέουσιν ἀέρα, Πολλάκις, καὶ ὅταν εἶνε διεσκορπισμένοι ἐν τῇ νομῇ συναθροίζονται κατ' ἀγέλας. Πρὸ τῆς βροχῆς οἱ τράγοι ἀρχίζουσι νὰ παίζωσι καὶ πολλάκις παλαίουσιν. "Οταν αἱ γαλαῖ διὰ τῶν ποδῶν των νύπτωνται ἢ κοιμῶνται ὕπτιαι —θὰ βρέξῃ. "Οταν ἡ γαλῆ τριβομένη ἐν τῷ σκότει ἀναδίδει ἐκ τοῦ δέρματός της λάμψιν— εἶνε ἀσφαλὲς σημεῖον ξηρασίας, ἐν δὲ τῷ χειμῶνι ἐκ τῶν αὐτῶν σημείων δυνατὸν νὰ προγνωσθῇ ἡ ἐπίσκηψις δρυμέος χειμῶνος. 'Εκ τῆς ἐσπευσμένης καὶ ἀκαταπαύστου ἐργασίας τῶν ἀρουραίων μυῶν πάντες δύναται νὰ προγνωσθῇ ἡ ἐγγίζουσα μεταβολὴ τοῦ καιροῦ εἰς βροχήν. πρὸ τῆς βροχῆς οἱ ἵπποι γίνονται ἀνήσυχοι: ἰσχυρῶς χρεμετίζουσι, σκιρτῶσι καὶ τρέχουσι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις. "Οταν ἅμα τῇ ἐπελεύσει τῆς νυκτὸς αἱ νυκτερίδες ἵπτανται κατὰ σμήνη πρὸς διαφόρους διευθύνσεις τὴν ἐπιοῦσαν ἀναμένεται εὐδία. 'Απ' ἐναντίας δὲ. ὅταν αὗται κατὰ μόνας ἵπτανται καὶ διαρκῶς ἐκβάλλωσι φωνὰς καὶ ἔπειτα σπεύδωσι νὰ κρυφθῶσιν ἐν ταῖς ὀπαῖς πρέπει νὰ ἀναμένηται βροχερὸς καιρός. "Οταν οἱ κῦνες σκαλίζωσι τὴν γῆν καὶ δάκνωσι τὸν χόρτον πρέπει νὰ ἀναμένωμεν βροχήν. Πρὸ τῆς προσεγγίσεως τῆς βροχῆς οἱ στρουθοὶ ἀρχίζουσι νὰ καθαρίζωνται, νὰ ἐξομαλύνωσι τὰ πτερώματά των, νὰ τινάσσονται καὶ νὰ στρέφωνται ἐν τῷ κονιορτῷ. 'Ο καιρὸς θὰ εἶναι εὔδιος ὅταν λίαν πρωὶ αἱ κορῶναι ἰσχυρῶς φωνάζωσι Κατὰ τὴν προσέγγισιν τῆς βροχῆς οἱ κόρακες ἐκβάλουσι βραχνὴν φωνὴν καὶ συγχρόνως ἵπτανται εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων ἢ ἵπτανται κατὰ διαφόρους διευθύνσεις. Πρὸς τῆς βροχῆς οὗτοι συνειθίζουσι νὰ ἵπτανται παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν ἢ τῶν τάφρων. Πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς βροχῆς αἱ κατοικίδιοι περιστεραὶ ἵπτανται ὑψηλὰ ἔπειτα ἐπιστρέφουσι καὶ ἐπὶ πολὺ κρύπτονται εἰς τοὺς περιστερῶνάς των 'Οταν αὗται τὸ ἑσπέρας ἐπιστρέψωσιν ἀργὰ εἰς τοὺς περιστερῶνάς των—τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ καιρὸς τὴν ἐπιοῦσαν θὰ εἶναι ὑγρὸς καὶ βροχερός. Δυνατὸν νὰ ἐπισκήψῃ βροχερὸς καιρὸς ὅταν αἱ ὄρνιθες συχνότερον καὶ ὑπὲρ τὸ σύνηθες κυλίονται ἐν τῷ χώματι.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

'Η κοινωνικὴ ἀνατροφὴ παρήγαγε·

Τὰ ψευδῆ μειδιάματα—τὴν ψευδῆ ἐντροπὴν—τὰς ψευδεῖς περιποιήσεις—τοὺς ψευδεῖς ἔρωτας—τὴν ψευδῆ ἀφοσίωσιν—τὸν ψευδῆ σεβασμὸν—τὴν ψευδῆ φιλίαν—τὴν ψευδῆ ἀρετήν.

'Η πολιτικὴ ἀνατροφὴ παρήγαγε.

Τὰς ψευδεῖς ἀρχὰς—τὰ ψευδῆ προγράμματα—τὴν ψευδῆ πολεμικὴν τῶν κομμάτων—τὴν ψευδῆ εἰρήνην —τοὺς ψευδεῖς πολέμους—τοὺς ψευδεῖς λόγους—τὴν ψευδῆ πολιτικὴν ἀνεξαρτησίαν—τὸν ψευδῆ πατριωτισμὸς κλπ.

'Εκ τοῦ λευκώματος ἑνὸς παραξένου·

«'Εν τῷ ἔρωτι καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ ὁ μεγαλήτερος ἐχθρὸς εἶνε ἡ μνήμη.

Αἱ γυναῖκες δὲν εἶνε καμωμέναι γιὰ νὰ τρέχουν, ὅταν τρέχουν τὸ κάνουν ἐπίτηδες διὰ νὰ τὰς φθάσουν.

'Εν τῷ κακουργιοδικείῳ.

'Ο Πρόεδρος.

— Κατηγορούμενε, ἐκ τῆς δικογραφίας ἐξάγεται ὅτι ἐσφετερίσθης τὴν κληρονομικὴν μερίδα τοῦ ἀδελφοῦ σου.

— Μὰ, κύριε Πρόεδρε, ὁ ἀδελφός μου εἶνε 'στὴν 'Αμερικῆ.

— Καὶ μὲ τοῦτο τί;

— Πῶς τί· ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν θεωρῶ ὡς μακρυνὸ συγγενῆ.

Κυρία τις ἔλεγε πρὸς τὸν πνευματικόν της· εἶνε ἁμάρτημα, πάτερ μου, ἡ χαρὰ ἣν αἰσθάνομαι ὅταν μὲ ἀποκαλοῦσιν ὡραίαν·

— Βεβαίως, τέκνον μου εἶπεν ὁ ἱερεύς, διότι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐνθαρύνῃ τις τοὺς ψευδομένους.

⁂

Ἐν τέλει λαμπροῦ γεύματος ὁ οἰκοδεσπότης διατάσσει τὸν ὑπηρέτην νὰ φέρῃ μικροτάτην φιάλην οἴνου, ἐκπωματίζων δ' αὐτὴν ἐξαίρει τὸ ἔκτακτον αὐτοῦ, ἰδίως δὲ τὴν παλαιότητά του, ἣν ἀναβιβάζει εἰς τριάκοντα τόσα ἔτη.

— Λοιπὸν πῶς σᾶς φαίνεται; ἐρωτᾷ εἰδήμονά τινα οἰνοπότην συνδαιτυμόνων.

— Ὡραιότατος, ἀλλὰ πολὺ μικρὸς ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του!

⁂

Περίφημος χρασοπατέρας κηρύξας ἀμείλικτον πόλεμον κατὰ τοῦ ὕδατος ἔκειτο ὑπὸ ἐπικινδύνου ἀσθενείας προσβληθεὶς, ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης. Ὡς καλὸς δὲ καὶ γεννεόδωρος ἄνθρωπος περιεστοιχίζετο ὑπὸ πλήθους φίλων, ὅτε ζητεῖ παρ' αὐτῶν φιάλην ὕδατος, ἣν ἐν τῇ θέρμῃ τοῦ πυρετοῦ, ἐξεκένωσεν ἀπλήστως. Οἱ φίλοι ἀπορήσαντες ἐπὶ τούτῳ ἐγέλασαν, ἀλλ' ἐκεῖνος·

— Δὲν γνωρίζετε, εἶπεν, ὅτι εἰς τὰς τελευταίας στιγμάς του ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ συμφιλιοῦται μὲ τοὺς ἐχθρούς του.

⁂

Φλύαρος ἱεροκήρυξ πανηγυρίζων τὸν ἅγιον Φραγκίσκον, ἀφ' οὗ κατεζάλισε διὰ φλυαριῶν τὸ ἀκροατήριόν του, ἐπιστραφεὶς ἠρώτα ἐν κατανύξει.

— Ποῦ νὰ θέσωμεν τὸν ἅγιον τοῦτον, τὸν ὑπέρτερον τῶν ἀγγέλων, τῶν ἀρχαγγέλων, τῶν ἀρετῶν;

— Θέσατέ των εἰς τὴν θέσιν μου, εἶπεν ἀκροατής τις καὶ ἐγερθεὶς ἀνεχώρησε.

⁂

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ Ζωολογικῷ Μουσείῳ.

Δύο ἐπαρχιῶται βλέπουσιν εἰς δύο φιάλας οἰνοπνεύματος δύο γλώσσας, ὧν ἡ μία μεγαλειτέρα τῆς ἄλλης.

— Τίνος εἶν' αὐτὴ ἡ γλῶσσα, κὺρ Γιάννη; ἐρωτᾷ ὁ εἷς.

— Εἶνε τοῦ Καρλεμάνου ἀπαντᾷ ὁ ἕτερος.

— Ἀμ, αὐτὴ ἡ ποιὸ μικρή;

— Οὔφ, καϋμένε, ἀπαντᾷ μετ' ὀργῆς ὁ κὺρ Γιάννης, τοῦ ἰδίου εἶνε, ὅταν ἤτανε παιδί!

⁂

Μεταξὺ δύο χωρικῶν.

— Κώστα, ὁ ὑπόγειος σιδηρόδρομος προχωρῇ γρήγορα;

— Ὄχι, ψύχα, ψύχα . . .

Ἀλέξ. Ν. Κοκκώνης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Νέον ἰατρικὸν τῆς φθίσεως. Ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ «Ἰατρικῇ Ἑβδομάδι» τῶν Παρισίων περὶ τῶν γενομένων κατὰ τῆς φθίσεως πειραμάτων διά τινος νέου φαρμάκου, τοῦ θειούχου ἀλλυλίου (sulfure d' allyle). Τὸ θειοῦχον ἀλλύλιον διαλύεται ἐντὸς ἀπεστειρωμένου ἐλαίου (huile d' olives stérilisé) εἰς ἀναλογίαν 0,5 ο/ο. Ἐκ τῆς διαλύσεως ταύτην γίνονται ἐνέσεις καθ' ἑκάστην ἢ ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν εἰς τὸν ἕνα ὑπεραχάνθιον λάκκον ἢ καὶ εἰς τοὺς δύο ἐναλλὰξ ὅταν ἡ βλάβη εἶνε διπλῆ. Ἑκάστη ἔνεσις γίνεται ἐξ 1 κυβικοῦ ὑφεκατομέτρου. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἰσοδύναμον πρὸς τελείαν θεραπείαν.

—

Νέα πρὸς πτῆσιν μηχανή. Εἷς αὐστριακὸς μηχανικὸς ἐπ' ἐσχάτων ἐφεῦρε νέαν συσκευὴν πρὸς πτῆσιν τὴν ὁποίαν περιέγραψεν ἔν τινι διαλέξει του ἐνώπιον πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου. Ἡ μηχανὴ αὕτη ἀποτελεῖται ἔκ τινος ἐπιμήκους καὶ στερεοῦ κιβωτίου κατά τι ὁμοίου πρὸς τορπιλλόρον ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ τοποθετοῦνται οἱ ἀεροπόροι. Ἄνωθεν τοῦ κιβωτίου θὰ ἐτίθεντο τροχοὶ μετὰ ἱστίων καὶ πτέρυγες ἐξ ὀθόνης αἵτινες ἠδύναντο νὰ ἀνοίγωνται καὶ νὰ κλείωσι ὡς αἱ τῶν πτηνῶν. Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη τῆς συσκευῆς συνίσταται ἀκριβῶς εἰς τὴν τελείαν ἀπομίμησιν τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν. Ἴσως ἡ ἐφεύρευσις αὕτη νὰ ἦναι ἐπιτυχεστάτη καὶ νὰ δώσῃ ἐπὶ τέλους τὰ ἀπὸ πολλοῦ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ἀνηγγέλθησαν τόσον πολλαὶ ἐφευρέσεις τοιούτου εἴδους αἵτινες δὲν εἶδον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διότι ἦσαν ἄρισται μόνον ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ὅμως προσέκρουσαν κατ' ἀνυπερβλήτων τεχνικῶν ζητημάτων· διὰ τοῦτο προτιμώτερον εἶνε ὅπως ἐπέχῃ τις ἐν τῇ κρίσει του ἕως ὅτου ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον.

—

Φόρος ἐπὶ τῶν στηθοδέσμων. Ὁ ἐν Παρισίοις ἰατρὸς Κλαβερὴ πρό τινος χρόνου ἐπέστειλεν εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἰατρικὴν Ἀκαδημίαν ἐπιστολὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ μεταξὺ ἄλλων γράφει· «Ὅτε ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἀνησυχεῖ διὰ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γαλλίας, ἡ δὲ κυβέρνησις προσφεύγει πρὸς παντοειδῆ ὑγιεινῆς μέσα ὅπως ἐλαττώσῃ τὴν αὔξουσαν ὁσημέραι θνησιμότητα, ἡμεῖς, ὡς Γάλλοι, θεωροῦμεν καθῆκον ἡμῶν νὰ ὑποδείξωμεν μίαν πληγὴν μαστίζουσαν τὴν χώραν ἡμῶν καὶ ἐν σωτήριον μέσον, τὸ ὁποῖον ταυτοχρόνως δύναται νὰ καταστῇ πηγὴ προσόδου τῆς χώρας μας. Ἅπαντες οἱ ἰατροὶ ὁμοφωνοῦσιν εἰς τὸ ὅτι οἱ στηθόδεσμοι, σφίγγοντες τὸν στόμαχον καὶ τὸ ἧπαρ, δυσχεραίνουσι τὴν πέψιν καὶ κωλύουσι τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ στήθους. Οἱ στηθόδεσμοι, τοὺς ὁποίους φέρουσιν αἱ Γαλλίδες, πάντοτε διαταράσσουσι τοὺς ὀργανισμοὺς, ἡ δὲ ἐξασθένησις αὐτῶν μεταδίδεται κληρονομικῶς ὡς ἡ φθίσις. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ ὅτι ὁ στηθόδεσμος εἶνε μᾶλλον ἀντικείμενον πολυτελείας ἢ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον συστατικὸν τῆς ἐνδυμασίας, οὗτος δέον νὰ ὑποβληθῇ εἰς φορολογίαν, ὡς φορολογεῖται ὁ καπνὸς καὶ τὸ οἰνόπνευμα. Ὁ ἐπὶ τῶν στηθοδέσμων φόρος θὰ ἐπιβαρύνῃ μόνον τὰς πλουσίας τάξεις. Ἀφήνομεν εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ εἰς τὰς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ συγκαλουμένας συναθροίσεις νὰ

μελετήσωσι τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα. Χαίρομεν ἐπὶ τῷ ὅτι συνεισφέρομεν τὴν μερίδα μας εἰς τὸ καλὸν τῆς Γαλλίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος». Οἱ ἐπιστήμονες ἀκαδημαικοὶ ἀκροάσαντο τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀσυνήθου ταύτης ἐπιστολῆς μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτοὺς σοβαρότητος.

—

Γυνὴ ἀμαξηλάτης. Ἐκ πάντων τῶν ἔργων τῶν ὁποίων δυνανται νὰ ἀντιποιῶνται αἱ γυναίκες μεχρι τοῦδε τὸ τοῦ ἀμαξηλάτου ἔμενεν ἀδιαφιλονείκητον. Ἀλλ' ἐν Λονδίνῳ εὑρέθη νεάνις της, ἥτις πρότερον ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τῆς παραδόσεως μουσικῆς, ἀποφασίσασα νὰ ἀνταλλάξῃ ταύτην τὴν ἐνασχόλησιν διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ ἀμαξηλάτου. Περίεργός της ἠρώτησεν αὐτὴν ἐὰν φοβεῖται ἐκ τῶν βαναύσων τρόπων τῶν πελατῶν της ἀλλ' αὕτη τῷ ἀπήντησεν· ἀπεναντίας ὅτε ἤμην διδάσκαλος τῆς μουσικῆς διαρκῶς ἐγενόμην ἀντικείμενον προσβολῶν καὶ ἀνηθίκων ἐπιθέσεων, ἐνῷ τώρα ὡς ἀμαξηλάτης οὐδὲν φοβοῦμαι διότι ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου μάστιγα.

—

Τεχνητοὶ νάνοι. Ἐν Πράγᾳ εὑρίσκεται καταγώγιόν τι ἐν τῷ ὁποίῳ κρυφίως πωλοῦνται παιδία. Θηριοτρόφος τις, ὁ Γιὰν Προχάσκας ἠγόραζε παιδία καὶ διὰ διαφόρων τρόπων ἐμόρφου αὐτὰ εἰς νάνους διακόπτων τὴν φυσικὴν των ἀνάπτυξιν καὶ ἔπειτα τὰ ἐπώλει. Τὰ βρέφη ἠγόραζεν ἀντὶ 200 φιορινίων, τὰ δὲ διετῆ παιδία ἀντὶ 400 φιορινίων. Ὁ Γιὰν Προχάσκας μεταποιῶν αὐτὰ εἰς νάνους καὶ πωλῶν αὐτὰ ἐκέρδιζεν ἐξ ἑκάστου 50 φιορίνια.

—

Πολυτιμώτατοι εἰκονογραφίαι. Μέχρι τοῦδε σώζονται μόνον πεντήκοντα πολυτιμώταται εἰκονογραφίαι ἔργα διασήμων ζωγράφων ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Ἐξ αὐτῶν ἓξ εἰκονογραφίαι ἐπωλήθησαν πολὺ ἀκριβά. Ἡ παριστῶσα τὴν Θεοτόκον εἰκονογραφία τοῦ Ραφαήλου, ἥτις εὑρίσκεται ἐν τῷ μουσείῳ τοῦ Λονδίνου ἠγοράσθη ἀντὶ 1,750,000 φράγκων. Ἑτέρα εἰκονογραφία τοῦ Ρεβράνδου παριστῶσα γυναῖκα ἠγοράσθη ὑπὸ μιᾶς ἀγγλίδος ἀντὶ 7,200,000 φράγκα. Τρίτη εἰκονογραφία τοῦ Ρούμπεντς ἐπωλήθη ἀντὶ 1,250,000 φράγκ. καὶ εὑρίσκεται τώρα παρὰ τῷ Ρότσηλδ ἐν Παρισίοις. Ἄλλη εἰκονογραφία τοῦ Μορώ, παριστάνουσα ἄνδρα ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ μουσείου τοῦ Λονδίνου ἀντὶ 1,500,000 ἄλλη εἰκονογραφία τοῦ Γεζμπρούχ, παριστάνουσα γυναῖκα ἐπωλήθη ἀντὶ 1,875,090 καὶ εἶνε κτῆμα τοῦ Ρότσιλδ ἐν Λονδίνῳ. Ἡ δὲ παριστῶσα ποιμενίδα εἰκονογραφία τοῦ Μίλλε τιμᾶται ἀντὶ ἑκατομμυρίου.

Ὅστις ἔχει πολὺν πέπειρον θέτει καὶ εἰς τὰ λάχανα. Ἐκκεντρικός τις ἄγγλος ἐργολάβος κερδίσας ἄφθονα χρήματα ἐκ τῆς πωλήσεως πολλῶν γαιῶν ἐν Εὐρώπῃ ἠγόρασε πρό τινος χρόνου καμπανίτην οἶνον ἀξίας 10,000 φράγκων καὶ δι' αὐτοῦ ἐλούσθη μιμούμενος τοὺς ἀρχαίους αὐτοκράτορας.

—

Ἡ κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Παστεὶρ γινομένη θεραπεία τῆς λύσσης. Ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων ἀναφερομένων ἀριθμῶν περὶ τῶν ὑπὸ λυσσαλέων ζώων δειχθέντων ἀνθρώπων γίνεται δῆλον ὅτι ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν καθ' ὃ ἡ θεραπεία τῆς λύσσης ἐγίνετο κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Παστεὶρ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἰαθέντων ἀνῆλθεν εἰς 2,671. Κατὰ τὸ 1895 ἐκ μὲν τῶν δειχθέντων 1,387 ἰάθησαν, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν θανάτων ἠλαττώθη κατὰ τρία τέταρτα (κατὰ τὸ 1886 ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑποβληθέντων εἰς θεραπείαν 26· τὸ δὲ 1894 μόνον 7). Ἡ δῆξις τῆς κεφαλῆς εἶνε ἐπικινδυνωδεστάτη. Ἡ ὑπό τινος λυσσῶντος ζῴου δῆξις μέλους τινὸς τοῦ σώματος εἶνε πεντάκις ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος ἢ ἡ δῆξις τῆς κεφαλῆς καὶ τρὶς ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος ἢ ἡ δῆξις τῶν χειρῶν.

—

Ἡ Βασίλισσα Βικτωρία καὶ ὁ ἠλεκτρισμός. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία εἶνε ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Εἰς οὐδὲν τμῆμα τῶν ἀνακτόρων της ἐπιτρέπει τὸν δι' ἠλεκτρικοῦ φωτὸς φωτισμόν.

—

Τὰ χρέη τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Τὸ χρέος τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καὶ Ἰρλανδίας ἀνέρχεται εἰς 16,504,014,175 φράγκ. ὁ δὲ τόκος καὶ τὸ χρεωλύσιον κατ' ἔτος εἰς 684, 447,800 φρ. Τὸ χρέος τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῶν Ἀγγλικῶν ἀποικιῶν ἀνέρχεται εἰς 25 δισεκατομμύρια φ. Τὰ χρέη τῆς Γαλλίας, ὅπερ κατὰ τὸ 1860 συνεποσοῦντο εἰς 12,981,216,500 φρ. μόνον, τώρα ἀνέρχεται εἰς 30 δισεκατομμύρια. Ἡ Αὐστρο-Ουγγαρία ὀφείλει 15,875,641,153.20. Τὸ χρέος τῆς Γερμανίας ἀνέρχεται εἰς 14,306,955,667.50. Ἡ Ἰταλία ὀφείλει περὶ τὰ ἐννέα δισεκατομμύρια. Ἡ Ρωσσία ὀφείλει 9 δισεκατομμύρια. Ἡ Ἱσπανία ὀφείλει 5,900, 000,000 ἐκ τῶν ὁποίων 1,342,640 φράγκα ὀφείλει εἰς τοὺς ὑπαλλήλους της. Τὸ Βέλγιον ὀφείλει δύο δισεκατομμύρια, ἡ Ρωμανία ἓν δισεκατομμύριον, ἡ Ἑλλὰς 730,979,175 φρ. ἡ Πορτογαλλία 608,205, 869, ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία 582,077,236.78. ἡ Σερβία 340,692,542, ἡ Δανία 227,661,982, τὸ Λουξεμβοῦργον 16,500,000 τὸ Μαυροβούνιον 2,550, 000. Ἐὰν ἀθροίσωμεν ἅπαντα τὰ δισεκατομμύρια καὶ ἑκατομμύρια, θὰ εὕρωμεν ὅτι τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη ὀφείλουσι 101 δισεκατομμυρ. φρ. ἀντὶ τῶν ὁποίων κατ' ἔτος ἀποτίουσι διὰ τόκους καὶ χρεωλύσιον 40 δισεκατομμύρια φρ.

—

Ταμεῖα τῶν ἐκκλησιῶν δανείζοντα ἐπὶ ἐνεχύρῳ Πολλαὶ ἐκκλησίαι ἐν Ἀμερικῇ σπεύδουσι νὰ ἱκανοποιήσωσι τὰς κοσμικὰς ἀνάγκας τῶν μελῶν των ἐξ ὧν ἀπαρτίζονται. Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὑφίσταται ἐν Ἀμερικῇ τὸ ἔθιμον νὰ ἐξασφαλίζωσιν οἱ διαχειρισταὶ τῆς περιουσίας τῶν ἐκκλησιῶν τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐνοριτῶν οἵτινες ἀπαρτίζουσι τὴν ἐκκλησίαν των. Ἀλλὰ πρό τινος χρόνου ἀνεφάνη νέον εἶδος ἐπιχειρήσεως ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ. Ὁ προϊστάμενος τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Βαρθολομέου ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ ἤνοιξε διὰ τῶν χρημάτων τῆς ἐκκκησίας ταμεῖον ἐκ τοῦ ὁποίου δίδει ἐπὶ τόκῳ χρήματα εἰς τοὺς φιλεργοὺς ἐνορίους του. Οὗτος ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἐξ ἀργυρῶν ἢ χρυσῶν οὐχὶ δὲ ἐκ φορεμάτων συγκειμένῳ δανείζει χρήματα μετὰ τόκου. 6 ο)ο. Ἡ ἐξόφλησις πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τριμηνίαν, ἐκτάκτῳ δὲ περιστάσει ἀναβάλλεται μέχρις ἑνὸς ἔτους. Ἐὰν ὁ ὀφειλέτης δὲν ἦ εἰς θέσιν νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του χάνει τὸ ἐνέχυρόν του. Τὰ ὀνόματα τῶν χρεωφειλετῶν μένουσιν ἄγνωστα. Πολλοὶ προσέδραμον εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο, ὑπάρχει δὲ ἐλπὶς ὅτι θὰ ἀνοιχθῶσι καὶ ἄλλα

παρόμοια. Πρό τινων ἐτῶν ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἐν Βοστώνῃ τοκογλύφοι τινὲς ἐδάνειζον χρήματα πρὸς 60 ο)ο, φιλάνθρωποι δέ τινες ἔμποροι ἐσχημάτισαν ἑταιρίαν ὅπως δίδωσιν ἐπὶ μετρίῳ τόκῳ χρήματα εἰς τοὺς δεομένους. Ἀλλ' ἡ ἐπιχείρησις τοῦ προϊστσμένου τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Βαρθολομέου θεωρεῖται πρωτοφανὴς καὶ προοιωνίζεται ὡς εὐεργετική·

—

Νέον εἶδος ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας. Ἄλλοτε ἡ ἐκκλησία κατεκρίνετο δικαίως ἐπὶ τῷ ὅτι αὕτη ἦν εἶδός τι ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας τῆς ζωῆς τῆς ὁποίας αἱ ἀποζημιώσεις θὰ πληρόνωνται ἐν τῷ ἐλευσομένῳ βίῳ. Ἐκκλησία τις ἐν τῇ πόλει Ταβὼρ ἐν τῇ πολιτείᾳ Ἄϊω (Ἀμερικῆς) ἐπεχείρησε τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἐνοριτῶν της ἀπὸ τῶν κοσμικῶν ἀναγνῶν. Ἕκαστον μέλος ταύτης τῆς ἐκκλησίας καλλεῖται νὰ εἰσφέρῃ καθ' ἕκαστον μῆνα δύο ἥμισυ φράγκα, καὶ θὰ δικαιοῦται νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ ἀκόλουθα προνόμια, τακτικὴν ὑγιεινῆς ἐπίβλεψιν ἐν ταῖς οἰκίαις, ἄμισθον ἰατρικὴν ἢ χειρουργικὴν ἐπίσκεψιν ἐν περιπτώσει ἀσθενείας ἢ δυστυχήματός τινος, 15 φράγκα καθ' ἕκαστον μῆνα μέχρι τῆς ἀναρρώσεως τοῦ ἀσθενοῦς, ἐν ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου δωρεὰν θὰ ταξειδεύῃ διὰ τῶν ἁτμοπλοίων ἢ τῶν σιδηροδρόμων καὶ ἄμισθον κηδείαν ἐν ὥρᾳ θανάτου. Πρόκειται νὰ ἐπεκταθῶσιν αἱ ἀγαθοποιαὶ αὗται καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, ἂν ἓν μέλος αὐτῆς τακτικῶς εἰσφέρῃ τὴν νενομισμένην συνδρομὴν εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἐκκλησίαν, καὶ νὰ παρέχηται βοήθεια εἰς τὰ ὀρφανὰ τοῦ ἀποθανόντος συνδρομητοῦ. Οἱ μὴ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των ἐπὶ ἓξ μῆνας χάνουσι τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου ἐν τῇ ἑταιρίᾳ. Οἱ ἰατροὶ ἐπισκέπτονται τοὺς ἀσθενοῦντας ἐκ τῶν συνδρομητῶν καὶ δίδουσιν αὐτοῖς χρηματικὴν βοήθειαν μόνον ὅταν οἱ τελευταῖοι ἐκτελέσωσιν ἀκριβῶς τὰς παραγγελίας τοῦ ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς ἐπιστάτου.

—

Γυναῖκες ἀστυνόμοι. Πολλαὶ πολιταῖαι τῆς μεγάλης Βορειοαμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας εἰσήγαγον καινοτομίαν ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ διὰ τῆς ἱδρύσεως ἀστυνομικοῦ σώματος ἐκ γυναικῶν, τῶν ὁποίων τὰ καθήκοντα εἶναι νὰ συλλαμβάνωσι, φυλακίζωσι καὶ ἐπιτηρῶσι τὰς κακούργους γυναῖκας. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἐν μέρει ἤρξαντο νὰ μιμῶνται ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ Γερμανίᾳ. Ἀλλ' αἱ Ἡνωμέναι Πολιταῖαι ἐχώρησαν ἔτι περαιτέρω διότι ὁ ἀρχιαστυνόμος τῆς Νέας Ἰόρκης διώρισε νεάνιδά τινα ὡς γραμματέα καὶ στενογράφον τῆς ἀστυνομίας. Ἡ νεᾶνις αὕτη θὰ λαμβάνῃ μισθὸν 17000 δολάρια ἢ 8,500 φράγκα κατ' ἔτος καὶ θὰ ἐκτελῇ τὴν ἐργασίαν δύο ἀνδρῶν.

—

Αἱ περιστεραὶ ἐν τῷ στρατῷ. Ἐν Γερμανίᾳ ἡ ἐκγύμνασις τῶν περιστερῶν πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἐν καιρῷ πολέμου ὡς ἀγγελιαφόρων ἔφθασεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τῆς τελειότητος. Ἐν ἑκάστῳ φρουρίῳ διατηροῦνται τοιαῦται περιστεραί, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς μεταβάλλεται συμφώνως πρὸς τὴν σπουδαιότητα τοῦ φρουρίου καὶ τὴν διαχωρίζουσαν αὐτὸ ἀπὸ τῶν ἐπιλοίπων στρατιωτικῶν κέντρων ἀπόστασιν. Ὁ φρούραρχος εἶνε ὑπεύθυνος εἰς τὴν καλὴν διατήρησιν τῶν ἐναερίων ἀγγελιαφόρων. Ἀλλ' ἡ ἄμεσος φροντὶς περὶ αὐτῶν ἀνατίθεται εἰς ἰδιαίτερον ἀξιωματικὸν ὅστις ἔχει πολλοὺς βοηθούς. Μετὰ μεγίστης ἀκριβείας καταγράφονται ἐν ἰδιαιτέρῳ καταστίχῳ ἡ ἡλικία, τὸ γένος, τὰ διακριτικὰ σημεῖα τῶν περιστερῶν ὡς καὶ πλῆθος ἄλλων σημειώσεων ἀναφερομένων εἰς τὴν πτῆσιν τῶν περιστερῶν, τὴν ταχύτητα αὐτῆς κλπ. Ἐν τοῖς ἰσχυροῖς φρουρίοις τοῦ Μὲτς, τοῦ Στρασβούργου καὶ τῆς Κολωνίας τρέφονται 600 περιστεραί. Τὸ δίκτυον τῶν διαφόρων σταθμῶν τῶν ἀγγελιαφόρων περιστερῶν ἐπὶ τοσοῦτον εἶνε τέλειον ὥστε, ὅστις δήποτε σιδηρόδρομος ἢ τηλεγραφικὴ γραμμὴ καὶ ἂν πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας, αἱ κυριώτεραι ἐπὶ τῶν συνόρων πόλεις νὰ δύνανται νὰ τηρῶσι ἀδιάκοπον συγκοινωνίαν πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὴν πρωτεύουσαν διὰ τῶν ἐναερίων ἀγγελιαφόρων.

—

Ἀδηφαγία τῶν ἀραχνῶν. Ὁ διάσημος ἐντομολόγος Δζὼν Λέμποκ πρό τινος χρόνου ἐδημοσίευσεν ἀξιοπερίεργον πραγματείαν περὶ τῶν ἀραχνῶν. Οὗτος ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀκαταπόνως παρετήρει τὸν τρόπον τοῦ ζῆν τῶν ἀραχνῶν καὶ προσεκτικῶς ἐσταθμιζε καθ' ἑκάστην τὴν τροφὴν τὴν ὁποίαν αὗται καταναλίσκουσι. Ἐκ τῶν παρατηρήσεων τούτων ἐξήγαγεν ὅτι αἱ ἀράχναι εἶνε λίαν ἀδήφαγον ἔντομον. Ὅπως δὲ ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης τὴν μεγάλην ἀδηφαγίαν τῶν ἀραχνῶν, ὁ Λεμπὸκ ὑπελόγισε πόσην τροφὴν ἔπρεπε νὰ λαμβάνῃ ὁ ἄνθρωπος καθ' ἑκάστην, ἐὰν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ βάρος τοῦ σώματός του, κατηνάλισκε τοσοῦτον ποσὸν τροφὴν ὅσην καταναλίσκει ἡ ἀράχνη. Ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ Λεμπὸκ, ἔπρεπε καθ' ἑκάστην νὰ καταβιβρώσκῃ δύο βοῦς, δεκατρία πρόβατα, δέκα χοίρους καὶ τεσσαράκοντα ὀκάδας ἰχθύων ὅπως ἐξισωθῇ κατὰ τὴν ἀδηφαγίαν πρὸς τὴν ἀράχνην.

—

Ἀνεξερεύνηται χῶραι. Πρό τινος χρόνου ὁ Λογὰν Τόμπλεη ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐν Λονδίνῳ γεωγραφικὴν ἑταιρίαν τὸν κατάλογον τῶν ἀνεξερευνήτων χωρῶν. Ἐν τῇ Ἀφρικῇ δὲν εἶχον ἀκόμη ἐξερευνηθῆ 10,500,000 χιλιόμετρα· ἐν ταῖς ἀνταρτικαῖς χώραις 5,000,00 χιλιόμ. ἐν τῇ Αὐστραλίᾳ 3,600,000 χιλιόμ. ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ 3410002 χιλιόμετρ. ἐν τῇ νοτίῳ Ἀμερικῇ 800,000 χιλιόμετρ. ἐν διαφόροις νήσοις 800,000 χιλιόμετρα.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ συνδρομηταί μας νὰ εἰδοποιῶσι τὸ γραφεῖον, ὁσάκις παρατηροῦσιν ἀνωμαλίαν περὶ τὴν ἀπσστολὴν τοῦ φύλλου.

Προσεχῶς ἀπέρχεται εἰς Σμύρνην ὁ ἡμέτερος γενικὸς ἀντιπρόσωπος κ. Χ. Κονταξάκης, παρακαλοῦμεν δὲ πάντας τοὺς ἐκεῖ συνδρομητὰς καὶ φίλους ὅπως τῷ παράσχωσι πᾶσαν δυνατὴν ἠθικὴν ὑποστήριξιν.